

บทความวิจัย

เรื่อง ปัจจัยและทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม

โดย

นางสาว กิตติภรณ์ นนทะภา

รหัสนักศึกษา 05570637

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของสาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

หัวข้อภาคนิพนธ์ ปัจจัยและทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม

ชื่อผู้วิจัย นางสาวกิตติยาภรณ์ นนทะภา

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร. สุริพร จรุงธนะกิจ

สาขาวิชา เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศิลปากร

ปีการศึกษา 2560

บทคัดย่อ

การทำวิจัยเรื่องปัจจัยและทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดทำเลที่ตั้งอุตสาหกรรมประมงเป็นรายได้หลักของประเทศ และการศึกษาทำเลที่ตั้ง โดยรวบรวมข้อมูลจากสื่อทางอินเทอร์เน็ต นิติสารและหนังสือที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษาพบว่า ภาพรวมของปัจจัยและทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนามนั้น มีการแข่งขันในด้านการจับ การเพาะเลี้ยง การส่งออกสินค้า และการส่งเสริมการตลาดสินค้าแปรรูป สำหรับการเลือกทำเลที่ตั้งดังกล่าว จะมีลักษณะการเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมประมงค่อนข้างเหมือนกัน คือ เลือกทำเลที่ตั้งใกล้แหล่งวัตถุดิบ สะดวกต่อการขนส่ง โดยจะเลือกที่ตั้งไม่ไกลจากทะเลหรือแม่น้ำ และแหล่งเพาะพันธุ์สัตว์ เพื่อสะดวกต่อการขนส่ง สามารถรักษาคุณภาพสินค้าไว้ได้นานอย่างมีประสิทธิภาพ และยังสามารถลดต้นทุนในด้านการขนส่งและเวลาได้นอกจากนี้ยังมีการเลือกทำเลที่ตั้งที่คำนึงถึงคือการคมนาคมที่สะดวกต่อการเข้าถึงได้ง่าย มีโครงสร้างพื้นฐานดี สามารถใช้ขนส่งได้รวดเร็ว

คำสำคัญ ทำเลที่ตั้ง ,อุตสาหกรรมประมง ,เวียดนาม

กิตติกรรมประกาศ

ภาคนิพนธ์เล่มนี้นั้นสามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เนื่องจากความกรุณาของบุคคลหลายท่านที่ได้ให้โอกาสให้คำแนะนำ และเป็นທີ່ปรึกษาตลอดจนรับฟังความคิดเห็น และคอยช่วยเหลือ ตรวจสอบ และแก้ไขข้อบกพร่องของภาคนิพนธ์เล่มนี้ ขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณ อาจารย์ ดร. สุวีพร จรุงธนะกิจ เป็นอย่างสูงที่อาจารย์ เสียสละเวลามาโดยตลอดในการให้คำปรึกษา ชี้แนะ และตรวจสอบความถูกต้องของภาคนิพนธ์เล่มนี้ให้สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้

ขอขอบคุณเพื่อนๆ ทุกคนที่คอยสนับสนุน และให้ความช่วยเหลือมาโดยตลอด สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณครอบครัว ที่ช่วยสนับสนุน ในการเล่าเรียนที่คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ตลอดจนให้กำลังใจในการเรียนเสมอมา

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพ	จ
สารบัญตาราง	ฉ
1 บทนำ	
หลักการและเหตุผล.....	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
ขอบเขตการศึกษา.....	4
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์ในการศึกษา.....	
2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการทำเลที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรม.....	5
อุตสาหกรรมประมง	11
ข้อมูลพื้นฐานประเทศเวียดนาม.....	20
บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	25

3 วิธีดำเนินการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	28
แหล่งที่มาของข้อมูล.....	28
วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและผลสรุป.....	29
เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษา.....	29

4 ผลการศึกษา

ลักษณะอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม.....	30
ทำเลที่ตั้งของแหล่งอุตสาหกรรมในประเทศเวียดนาม.....	37
ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่ออุตสาหกรรมประมงของเวียดนาม.....	52
บทบาทของรัฐในการสนับสนุนอุตสาหกรรมประมงประเทศเวียดนาม.....	61

5 สรุปผลการศึกษา

สรุปผลการศึกษาลักษณะอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม.....	64
สรุปผลการศึกษาทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม.....	64
สรุปผลการศึกษาปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่ออุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม.....	65
สรุปผลการศึกษาบทบาทของรัฐในการสนับสนุนอุตสาหกรรมประมงประเทศเวียดนาม.....	66
ข้อเสนอแนะ.....	68
ข้อจำกัดในการทำวิจัย.....	68
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	68
บรรณานุกรม.....	69
ประวัติผู้ศึกษา.....	71

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ตารางการส่งออกอาหารทะเลของเวียดนามในปี 2007-2015.....	35
2 ตารางการส่งออกอาหารทะเลของเวียดนามในปี 2017.....	36
3 ตารางแหล่งประมงที่สำคัญของเวียดนาม.....	40

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 ลักษณะการวางอวนล้อม	13
2 ลักษณะอวนทับตลิ่ง.....	14
3 การทำประมงประเภทอวนลาก.....	14
4 การทำประมงประเภทคราด โดยใช้แรงงานคน	15
5 การทำประมงประเภทอวนช้อน.....	15
6 การทำประมงประเภทอวนครอบ.....	16
7 การทำประมงประเภทอวนติด	16
8 การทำประมงประเภทอวนรุน	17
9 เครื่องมือประมง “ลอบ”.....	17
10 โป๊ะน้ำตื้นแบบต่างๆ.....	18
11 โป๊ะน้ำลึก หรือเรียกอีกชื่อ โป๊ะฝือก โป๊ะรุก.....	18
12 ลักษณะและตำแหน่งอุปกรณ์ในการทำโพงพาง.....	19
13 คันเบ็ดประมง.....	19
14 แผนที่ประเทศเวียดนาม.....	20
15 ลักษณะภูมิประเทศเวียดนาม	22
16 ธงชาติและสัญลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม	24
17 ภาพโฆษณาอาหารแปรรูปแช่แข็งจากโรงงาน THUY HAI SAN KHAC.....	31
18 ภาพโฆษณาอาหารแปรรูปอาหารแห้งจากโรงงาน NAM HUNG.....	32

19	ภาพโฆษณาอาหารแปรรูปอาหารแห้งจากโรงงาน THU THUY.....	33
20	ปลาในเวียดนามที่มีมูลค่าทางการค้า.....	34
21	แผนที่ขอบเขตของอ่าวตังเกี๋ยได้ขจัดตกลงนามในปี 2000.....	38
22	ปลาทูนาคีรีบเหลืองที่จับได้โดยชาวประมงในจังหวัด Binh Dinh.....	39
23	ปลาปากคมจุด.....	39
24	ปลาสวาย	41
25	ปลาหมอคาง.....	41
26	การส่งออกของปลาสวายในปี 2016	43
27	ลักษณะเนื้อปลาสวาย	43
28	ปลาเถา	44
29	ปลาชัง หรือ ปลาชังสี หรือ ปลาหัวโต.....	44
30	ปลานวลจันทร์น้ำจืด.....	45
31	การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเวียดนามตั้งแต่ปี 1992-2012 (2535-2556).....	46
32	การเพาะเลี้ยงและการจับปลา ปี 1995-2017.....	46
33	พื้นที่หลักในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ “สามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง”	48
34	พื้นที่จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในประเทศเวียดนาม.....	51
35	ต้นกำเนิดเทือกเขาอันนัม	53
36	แผนที่ตั้งและอาณาเขตประเทศเวียดนาม.....	54
37	ภูมิประเทศของไหล่ทวีปในประเทศเวียดนามและพื้นที่ใกล้เคียง	55
38	กระแสน้ำหนาวและกระแสน้ำร้อนในทะเลตะวันออก.....	6

บทที่ 1

หลักการและเหตุผล

การประมง หมายถึง การจัดการของมนุษย์ด้านการจับปลาหรือสัตว์น้ำอื่นๆ การดูแลรักษาปลาสวยงามและการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ประมงเช่น น้ำมันปลา และยังรวมถึงการเพาะปลุกในน้ำ (Aquaculture) ซึ่งหมายถึงการปลุกพืชหรือเลี้ยงสัตว์บางชนิดในน้ำ เพื่อใช้เป็นอาหารคนหรือสัตว์ เช่นเดียวกับเกษตรกรรมที่ทำบนพื้นดิน การทำฟาร์มในน้ำ เช่น ฟาร์มปลา ฟาร์มกุ้ง ฟาร์มหอย ฟาร์มหอยมุก การเพาะปลุกในน้ำในสภาพแวดล้อมที่ควบคุมไว้ การเพาะปลุกในน้ำจืด น้ำกร่อย ในทะเล หรือการเพาะปลุกสาหร่าย (การประมง, มปป) และอีกความหมายของการประมง หมายถึง อาชีพการจับสัตว์น้ำทุกชนิดมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ (วิชัย เทียนน้อย, 2525:51) การประมงในระยะแรกเป็นการทำประมงแบบยังชีพ แต่ช่วงระยะหลังการประมงได้มีการค้าขนาดใหญ่ขึ้น เกิดการลงทุนเป็นจำนวนมากในด้านส่งสินค้าแปรรูป เช่น อาหารแห้ง, อาหารแช่แข็ง หรือแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประมงน้ำเค็ม และยังมีเครื่องมือเทคโนโลยีที่ทันสมัยในการทำประมงซึ่งสามารถทำรายได้ให้ผู้ประกอบการได้อย่างมาก

อาจกล่าวได้ว่าการประมง คือ กิจกรรมทางเศรษฐกิจประเภทหนึ่งที่มีงในการผลิตและการจัดการสัตว์น้ำ โดยทั่วไปนั้น การประมงจะมุ่งเน้นการจับสัตว์น้ำจากแหล่งธรรมชาติ โดยเฉพาะการทำประมงทางทะเล เนื่องจากมีเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาช่วยเพิ่มผลแล้ว ทะเลยังเป็นแหล่งอาหารหรือเปรียบเทียบบเหมือนห้องอาหารของประชากรทั้งโลก เมื่อประชากรเพิ่มมากขึ้น การใช้ประโยชน์จากทะเลก็มีความรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะการจับสัตว์น้ำ หรือจับสัตว์น้ำในช่วงฤดูผสมพันธุ์ นี่ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สัตว์น้ำบางชนิดได้สูญพันธุ์ไป จึงทำให้มีการก่อตั้งหน่วยงานต่างๆ เข้ามาดูแลขึ้นทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ รวมทั้งจัดทำข้อตกลงเพื่อให้การใช้ประโยชน์ในส่วนต่างๆ เป็นไปอย่างยั่งยืน

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามเป็นอีกประเทศหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่อยู่ทางด้านตะวันออกสุดของคาบสมุทรอินโดจีน มีรูปร่างตัวเอส (S) ลักษณะเป็นแนวยาวติดทะเล จึงทำให้ทั้งสภาพภูมิประเทศและสภาพภูมิอากาศแตกต่างกว่าประเทศอินโดจีนอื่นๆ **สภาพภูมิประเทศ** ภูมิประเทศเป็นภูเขาสูงกั้นระหว่างที่ราบลุ่มแม่น้ำที่อุดมสมบูรณ์มีลักษณะเป็นแนวยาว โดยมีความยาวจากเหนือจรดใต้ 1,650 กิโลเมตร ขนานไปตามแนวยาวของคาบสมุทรอินโดจีน และมีหมู่เกาะต่างๆ พันเกาะเรียงรายตั้งแต่อ่าวตังเกี๋ยไปจนถึงอ่าวไทย (สำนักงาน ก.พ, 2559) และมีระดับความสูงต่ำของ พื้นที่ที่แตกต่างกันส่งผลให้เวียดนามมีสภาพอากาศที่หลากหลายโดยมีอุณหภูมิเฉลี่ยราว 22 องศาเซลเซียส(กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32, มปป) และเนื่องจากแผ่นดินของเวียดนามมีลักษณะแคบแต่มีความยาวมาก ทำให้ลักษณะภูมิประเทศและภูมิอากาศแตกต่างกันค่อนข้างมาก โดยอาจแบ่งได้เป็น 3 ส่วนคือ ภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ (The Office of the Board of Investment, 2010)

ภาคเหนือ ภูมิประเทศประกอบด้วยภูเขาสูงจำนวนมาก และมีแม่น้ำสายสำคัญ คือ แม่น้ำกง ซึ่งไหลไปบรรจบกับแม่น้ำแดงเป็นดินดอนสามเหลี่ยมที่อุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การเพาะปลูกและยังเป็นที่ตั้งของเมืองฮานอย ซึ่งเป็นเมืองหลวงของเวียดนาม ตลอดจนเกาะแก่งกว่า 3,000 เกาะ ที่อ่าวฮาลองเนื่องจากพื้นที่บางส่วนอยู่ในเขตอากาศหนาว ซึ่งได้รับอิทธิพลกระแสลมแรงพัดจากขั้วโลก ทำให้มีสภาพภูมิอากาศหนาวเย็น ภูมิอากาศในเขตภาคเหนือแบ่งออกได้เป็น 4 ฤดู ฤดูหนาว ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน และฤดูใบไม้ร่วง

ภาคกลางพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงซึ่งเต็มไปด้วยหิน ภูเขาไฟ หาดทราย เนินทราย และทะเลสาบ ภูมิอากาศในเขตภาคกลาง 2 ฤดู ฤดูฝน และ ฤดูแล้ง

ภาคใต้พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง แต่ก็มีที่ราบลุ่มแม่น้ำโขง หรือชื่อที่รู้จักคืออันเป็นพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์ เป็นแหล่งเพาะปลูกที่ใหญ่ที่สุดของประเทศเวียดนาม และเป็นที่ตั้งของกรุงโฮจิมินห์ซิตี้(Ho Chi Minh) หรือ ไซ่ง่อน(Saigon) ภูมิอากาศค่อนข้างร้อน อุณหภูมิประมาณ 27 - 35 องศา มี 2 ฤดู คือ ฤดูฝน และ ฤดูแล้ง (สำนักงาน ก.พ, 2559)

จากสภาพภูมิศาสตร์ สภาพภูมิอากาศและทรัพยากรธรรมชาติที่มีความหลากหลายและสมบูรณ์ ทำให้เกิดอิทธิพลต่อการทำประมงในประเทศเวียดนามเกิดความแตกต่างกันทั้งในด้าน ชนิด ปริมาณ และคุณภาพ และเอื้ออำนวยต่อการทำประมง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศอีกด้วย

อุตสาหกรรมประมงของประเทศเวียดนามเป็นอีกหนึ่งอุตสาหกรรมที่น่าสนใจอย่างมาก จากการรายงานสถานการณ์ด้านการประมงนับเป็นสาขาเศรษฐกิจที่สำคัญของเวียดนามและสร้างรายได้ให้กับประเทศจำนวนมากเนื่องจากเวียดนามมีชายฝั่งยาวกว่า 3,260 กิโลเมตร มีพื้นที่ปลาน้ำจืดกว่า 2,000 ชนิด และปริมาณ 100 ชนิดที่มีปริมาณมากพอในการผลิต เชิงพาณิชย์ โดยปี 2546 จับได้ประมาณ 1.4 ล้านตัน ทั้งนี้ประเทศเวียดนามมีอัตราการเติบโตด้านสัตว์น้ำในระดับที่สูงมากและการเจริญเติบโตเร็วที่สุดประเทศหนึ่งใน เวียดนามมีโรงงานแปรรูปอาหารทะเลถึง 470 แห่ง (กลยุทธ์การส่งออก, 2551:85) และปัจจุบันประเทศไทยได้มีการลงทุนอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปที่ประเทศเวียดนามหลายแห่ง การส่งออกอาหารทะเลแปรรูปของเวียดนามจะขยายตัวขึ้นอย่างมากเนื่องจากเกือบครึ่งของการส่งออกอาหารทะเล ทั้งหมดของเวียดนามถูกส่งไปยังตลาดประเทศสมาชิก ข้อตกลงหุ้นส่วนยุทธศาสตร์เศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก (Trans-Pacific Partner Ship : TTP) (สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ณ นคร โฮจิมินห์, 2016) หรือ Trans-Pacific Partnership ประกอบไปด้วย 12 ประเทศ ได้แก่ สหรัฐฯ ญี่ปุ่น แคนาดา ชิลี เม็กซิโก เปรู ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ สิงคโปร์ มาเลเซีย บรูไน และเวียดนาม คิดเป็นสัดส่วนราว 40% ของ GDP โลก ทั้งนี้ทำให้ข้อตกลงหุ้นส่วนยุทธศาสตร์เศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก(TPP) เป็นข้อตกลงเขตการค้าเสรีที่ใหญ่ที่สุดของโลก (วรดา ตันติสุนทร, 2558)

ด้วยเหตุดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยทางด้านภูมิศาสตร์ของประเทศเวียดนามที่ส่งผลต่ออุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนามและแนวโน้มในการพัฒนาอุตสาหกรรมประมงประเทศเวียดนามในอนาคตด้วย ซึ่งความน่าจะเป็นของอุตสาหกรรมประมงประเทศเวียดนามอาจจะสอดคล้องกับความต้องการบริโภคสัตว์น้ำที่เพิ่มขึ้นของประชากรทั่วโลก โดยเฉพาะอาหารทะเลแปรรูปที่มีการส่งออกไปยังประเทศ TTP

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม
2. เพื่อศึกษาทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม
3. เพื่อศึกษาปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่ออุตสาหกรรมประมงของประเทศเวียดนาม
4. เพื่อศึกษาบทบาทของรัฐในการสนับสนุนอุตสาหกรรมประมงประเทศเวียดนาม

ประโยชน์คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจถึงลักษณะของอุตสาหกรรมประมงของประเทศเวียดนาม
2. ทำให้เข้าใจถึงทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม
3. ทำให้เข้าใจถึงปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่ออุตสาหกรรมประมงของประเทศเวียดนาม
4. ทำให้ทราบถึงบทบาทของรัฐในการสนับสนุนอุตสาหกรรมในประเทศเวียดนาม
5. เป็นแนวทางให้ผู้ประกอบอาชีพประมงในประเทศไทยในการนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพต่อไป

ขอบเขตการศึกษา

เรื่อง “ ปัจจัยและทำเลที่ตั้งอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม ” ขอบเขตในการศึกษา คือ อุตสาหกรรมประมงน้ำเค็มของประเทศเวียดนามเท่านั้น โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากเว็บไซต์ในช่วงปี 2556-2560

วิธีการศึกษา

1. รวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ
 - 1.1. ข้อมูลจากหนังสือ และนิตยสารที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิศาสตร์และประมงของประเทศเวียดนาม
 - 1.2. ข้อมูลสถิติด้านทำเลที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรม
 - 1.3. ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตและเว็บไซต์ต่างๆที่เกี่ยวข้อง
2. วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติ ตาราง และกราฟ
3. สรุปผลการศึกษา และอภิปรายผล

นิยามศัพท์

1. Trans-Pacific Partnership (TTP) หรือ ข้อตกลงหุ้นส่วนยุทธศาสตร์เศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก หมายถึง 12 ประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น แคนาดา ชิลี เม็กซิโก เปรู ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ สิงคโปร์ มาเลเซีย บรูไน และเวียดนาม

บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยนี้ได้ค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการทำเลที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรม
2. อุตสาหกรรมประมง
3. ข้อมูลพื้นฐานของประเทศเวียดนาม
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการทำเลที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรม

โรงงาน เป็นสถานที่ดำเนินการผลิตสินค้าตามความต้องการของผู้ใช้และสังคม สถานที่ตั้ง การวางผังโรงงาน ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกและปลอดภัย ย่อมเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อต้นทุนการผลิตและการจำหน่าย การเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานจะเป็นประเด็นปัญหาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินการเพื่อให้ได้ผลดีทั้งนี้ เพราะ ทำเลที่ตั้ง มีอิทธิพลต่อการจัดป้จจัยการผลิต

คนแรกทฤษฎีสร้างทฤษฎีเกี่ยวกับที่ตั้งอุตสาหกรรมขึ้น แอลเฟรด เวเบอร์ (Alfred Weber) นักเศรษฐศาสตร์ชาวเยอรมัน ที่สร้างที่ตั้งอุตสาหกรรมขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1909 (Smith, David M, 1971) เวเบอร์ได้กล่าวว่า “โรงงานอุตสาหกรรม” (Manufacturing Plants) จะตั้งอยู่ ณ “จุด” (Point) หรือ “ตำแหน่งที่มีค่าขนส่งรวมต่ำสุด” (Total Transport Costs Are Minimzed) ใช้ตัวแปรด้านค่าขนส่ง เป็นปัจจัยในการหาที่ตั้งที่มีความเหมาะสม ดังคำกล่าว โดยการศึกษาของเวเบอร์ได้กำหนดข้อตกลงเบื้องต้นไว้ 5 ข้อ ด้วยกันคือ (Butler, 1980. อ้างถึงใน วิชัย ศรีคำ, 2548, หน้า15)

1. วัตถุประสงค์แปรเปลี่ยนไปตามพื้นที่หรือที่เรียกว่า “ทรัพยากรที่มีอยู่เพียงบางแห่ง” หรือมี อยู่เฉพาะที่ (Localized Resources)
2. กำหนดให้ศูนย์กลางตลาด (Market Centers) อยู่ ณ ตำแหน่งคงที่
3. กำหนดให้รูปแบบทางพื้นที่ของต้นทุนทางด้านแรงงานเป็นรูปแบบคงที่
4. ความสะดวกในการเดินทางหรือการขนส่งเท่ากันทุกทิศทาง
5. ต้นทุนการผลิตและเทคโนโลยีเท่ากันทุกหนทุกแห่ง

จากการข้อตกลงเบื้องต้นเพื่อจัดความซับซ้อนต่างๆแล้ว เวย์เบอร์พบว่าใน โมเดลทางที่ตั้ง
อุตสาหกรรมนั้นมีปัจจัยอยู่ 3 ประการที่มีอิทธิพลต่อที่ตั้งอุตสาหกรรม ได้แก่ ปัจจัย ด้านการขนส่ง
ปัจจัยแรงงานและปัจจัยแรงที่ทำให้เกิดการเกาะกลุ่มรวมตัวกันหรือแรงที่ก่อให้เกิดการแยกตัวกัน
ซึ่งปัจจัยที่ 3 ข้อนี้ เวย์เบอร์ได้แยกประเภทออกเป็น 2 ประเภท คือ ปัจจัยภูมิภาคทั่วไป และปัจจัย
ท้องถิ่น โดยปัจจัยภูมิภาคทั่วไป ได้แก่ ปัจจัยด้านการขนส่งและปัจจัยทางด้านแรงงานส่ง ปัจจัย
ท้องถิ่น ได้แก่ ปัจจัยแรงที่ทำให้เกิดการเกาะกลุ่มรวมตัวกันหรือแรงที่ก่อให้เกิดการแยกตัวกัน

1.1. ปัจจัยและการวิเคราะห์ปัจจัยในการเลือกทำเลที่ตั้งโรงงาน

การที่ผู้ประกอบการจะเลือกตั้งโรงงานอุตสาหกรรมที่เหมาะสมภายในจังหวัด หนึ่งแล้ว การศึกษา
ถึงข้อมูลพื้นฐานของจังหวัดนั้นเป็นอย่างดีเป็นสิ่งที่คุณประกอบการ หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะข้อมูล
พื้นฐานดังกล่าวจะแสดงให้เห็นว่าจังหวัดนั้นๆ มีความพร้อมในด้าน ของปัจจัยภายในท้องถิ่นหรือ
ปัจจัยภายในจังหวัดมากน้อยแค่ไหนในการผลิตระยะยาวและในอนาคตมีการขยายการผลิตปัจจัย
ภายในจังหวัดมีอย่างเพียงพอหรือไม่ เนื่องจากปัจจัยภายในท้องถิ่น หรือปัจจัยภายในจังหวัดจะ
ส่งผลต่อผู้ประกอบการในการจัดการธุรกิจ การวางแผนและการพัฒนากลยุทธ์ในการประกอบการ
และยังช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้ประกอบการที่ไม่ต้องประสบปัญหาหรือลดปัญหาจากความเสี่ยง
ในการปลดกิจการและการโยกย้ายโรงงานอุตสาหกรรมไป ยังจังหวัดอื่นๆที่มีความพร้อมของปัจจัย
ภายในท้องถิ่น อันก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายในการย้ายที่ตั้ง และความยุ่งยากที่จะตามมาได้

ดังนั้นเมื่อผู้ประกอบการจะเลือกตั้งโรงงานอุตสาหกรรมที่เหมาะสมภายในจังหวัดแล้ว จึง
ควรพิจารณาถึงปัจจัยที่ตั้งในจังหวัดนั้นๆ อย่างรอบคอบ เพื่อให้การผลิตเป็นไปได้ด้วยดีและมี
ความเหมาะสมสอดคล้องกับปัจจัยที่ตั้งในจังหวัดนั้นๆ ให้มากที่สุด โดยทั่วไปปัจจัยที่ตั้งโรงงาน
อุตสาหกรรม มีดังต่อไปนี้(มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2548: 342-345)

1.1.1. แหล่งวัตถุดิบ (Raw materials resource)

แหล่งวัตถุดิบ เป็นปัจจัยอย่างหนึ่งในกระบวนการผลิต อุตสาหกรรมทุกประเภท ต้องการวัตถุดิบไปป้อน โรงงานเพื่อทำการผลิตสินค้าถึงแม้ว่าความต้องการวัตถุดิบจะแตกต่างกันไปตามประเภทและขนาดของอุตสาหกรรมก็ตาม(วิชัย ศรีคำ, 2524) สิ่งสำคัญที่มีบทบาทต่อทำเลที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมบางประเภทต้องตั้งอยู่ในแหล่งวัตถุดิบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติ และชนิดของวัตถุดิบ ถ้าหากเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานใกล้แหล่งวัตถุดิบก็จะลดค่าใช้จ่ายในการขนส่ง หรือลดต้นทุนค่าขนส่งจากวัตถุดิบไปยัง โรงงานและลดเวลาในการขนส่งวัตถุดิบด้วยเช่นกัน

1.1.2. การขนส่ง (Transportation)

การที่วัตถุดิบจะถูกนำไปยัง โรงงานและจากโรงงานนำไปจำหน่ายที่ตลาดได้นั้น จะต้องอาศัย “ การขนส่ง ” (Transport Costs) การขนส่งเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่จะส่งผลกระทบต่อ การกำหนดค่าใช้จ่ายในการลงทุนและค่าใช้จ่ายในการขนส่งก็จะส่งผลให้ราคาสินค้าสูงหรือต่ำลงได้ ปัจจัยการผลิตต่างๆไม่ว่าจะเป็นวัตถุดิบ คน เครื่องจักร อุปกรณ์ และสิ่งที่สนับสนุน การผลิตต่างๆ ที่จะนำไปสู่โรงงานล้วนแต่อาศัยการขนส่งทั้งสิ้น

ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการขนส่งคือ “ ระยะทาง ” (Distance) โดยเฉพาะอย่างยิ่งระยะทางจากแหล่งวัตถุดิบไปยัง โรงงานและระยะทางจากโรงงานไปยังตลาด ระยะทางนี้เองทำให้ราคาของ วัตถุดิบ ราคาสินค้าและราคาสินค้าแตกต่างกันออกไป

1.1.3. แหล่งแรงงาน (Labor)

แรงงานเป็นปัจจัยหรือตัวแปรที่สำคัญอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อที่ตั้งอุตสาหกรรม ในการพิจารณาด้านแรงงานนั้น อย่างแรกต้องทราบว่า อุตสาหกรรมของเราต้องการแรงงาน แบบใดมากที่สุดและทำเลที่จะไปตั้ง โรงงานมีแรงงานมีพื้นที่เพียงพอหรือไม่ หากแรงงานในพื้นที่นั้นไม่เพียงพอก็สามารถเกิดเป็นปัญหาให้กับโรงงานได้ หากโรงงานนั้นมีการผลิตที่ไม่ใช้เครื่องจักร

1.1.4. ที่ตั้งของตลาดหรือแหล่งจำหน่าย (Lacation.of markets)

เรื่องของตลาดเป็นองค์ประกอบที่มีบทบาทสำคัญ ประการหนึ่งในการพิจารณา การเลือกทำเลที่ตั้ง โรงงานผลิตสินค้าหรือผลิตภัณฑ์บางอย่างซึ่งต้องไปจำหน่ายที่ตลาด อุตสาหกรรม บางอย่างไม่เพียงแต่จะส่งผลิตภัณฑ์ไปจำหน่ายยังตลาด แต่ยังคงอาศัยวัสดุต่างๆจาก ตลาดเข้ามาเพื่อประกอบการสร้างเป็นผลิตภัณฑ์ด้วย

1.1.5. ทุน (Capital)

เสมิธ (Smith, 1971) ให้ได้ความหมายของคำว่า “ ทุน ” ไว้ว่า ทุนประกอบด้วย ทุนในรูปของตัวเงิน และทุนในรูปของทุนคงที่ ทุนในรูปของตัวเงินไม่ว่าจะลงทุนประกอบธุรกิจ ใดๆ จะต้องต้องมีเงินเป็นอันดับแรก มิฉะนั้นจะไม่สามารถได้มาซึ่งปัจจัยอื่นๆที่จำเป็นต่อกระบวนการผลิต อาทิ ที่ดิน วัตถุดิบ แรงงาน ฯลฯ ทุนในรูปของทุนคงที่ หมายถึง ที่ดิน เครื่องจักรตีกรีดหรือ โรงงาน และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆทางกายภาพของโรงงานซึ่งตั้งอยู่อย่างถาวรบนพื้นที่ ทุนดังกล่าวเคลื่อนย้ายไม่ได้ ฉะนั้นทุนจึงเป็นปัจจัยสำคัญทางที่ตั้งอย่างหนึ่งซึ่งแปรเปลี่ยนไปตามพื้นที่ (วิชัย ศรีคำ, 2524: 92-93)

1.1.6. ที่ดิน (Land)

การซื้อที่ดินเพื่อปลูกสร้างโรงงานเป็นการตัดสินใจอย่างแรกที่ต้องใช้จำนวนมหาศาล ตามพื้นที่ทำเลในเขตเมืองจะมีราคาสูงและค่าใช้จ่ายอื่นๆและสิ่งทีตามมาก็จะราคาสูงด้วย ดังนั้น โรงงานส่วนมากจะตั้งไกลเมืองออกไปอยู่ตามชนบทหรือชานเมือง เนื่องจากมีราคาที่ต่ำกว่า และมีค่าวัสดุที่ถูกกว่า นอกจากราคาที่ดินต้องพิจารณาแล้วลักษณะที่ดินก็จะต้องพิจารณาด้วย เหมือนกันก่อนที่จะสร้างโรงงาน

1.1.7. พลังงาน (Energy)

ธรรมชาติของอุตสาหกรรมแต่ละรูปแบบอาจมีความต้องการแหล่งต้นกำลัง และเชื้อเพลิงที่แตกต่างกันไปส่วนใหญ่แล้วมักจะต้องการแหล่งต้นกำลังจากกระแสไฟฟ้า โดยใช้บริการกระแสไฟฟ้า จากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตมากกว่าที่จะผลิตกระแสไฟฟ้ามาใช้เอง ในบางโรงงานพลังงานไฟฟ้าถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สุด ซึ่งต้นทุนในการผลิตสินค้าจะสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับการใช้พลังงานเชื้อเพลิงและลักษณะการใช้พลังงานแตกต่างกันอีกด้วย

1.1.8. สาธารณูปโภค (Public.service)

โรงงานอุตสาหกรรมทุกโรงงาน จำเป็นต้องใช้น้ำ ใช้ไฟฟ้า และระบบน้ำบำบัดน้ำเสีย อุตสาหกรรมหลายชนิดมีมลภาวะ (Pollution) ซึ่งเป็นภัยต่อชีวิต และธรรมชาติ เช่น สารเคมี น้ำมัน ซึ่งถ้าปล่อยลงแม่น้ำก็จะทำให้น้ำในแม่น้ำเน่าเสีย(Water.Pollution) คว้นไฟ และก๊าซบางอย่างทำให้อากาศเป็นพิษ (Air.Pollution) โรงงานจำเป็นต้องรับผิดชอบต่อสังคม และปฏิบัติตามกฎหมาย อย่างเคร่งครัด

1.1.9. นโยบายรัฐบาล (Policies of government)

นโยบายของรัฐบาลเป็นปัจจัยหนึ่งในอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกที่ตั้งอุตสาหกรรม ยิ่งในเศรษฐกิจใหม่ รัฐบาลได้กลายเป็นผู้นำที่มีอำนาจขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งให้เห็นว่านโยบายทางพื้นที่ที่เห็นได้ชัดของรัฐบาลก็คือ นโยบายสั่งการจากบนลงล่างที่นำไปปฏิบัติโดยรัฐบาลแห่งชาติ ซึ่งแสวงหาเพื่อกระตุ้นให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมในภูมิภาคที่ระบุไว้ แต่มีใช้ภูมิภาคอื่นๆ โดยให้สิ่งจูงใจหรือให้เงินอุดหนุน นอกจากนี้ นโยบายของรัฐบาลยังก่อให้เกิดผลทางนัยอีกด้วย เช่น นโยบายการค้า นโยบายด้านภาษี และนโยบายทางการทหาร นโยบายเหล่านี้อาจมีผลต่อภูมิภาคในการตัดสินใจเลือกที่ตั้งอุตสาหกรรมได้เช่นเดียวกัน (วิชัย ศรีคำ, 2524: 102)

ในการเลือกทำเลที่ตั้ง คือ นโยบายของรัฐบาลในการที่จะกำหนดหรือส่งเสริมให้ใช้เป็นแหล่งที่ตั้งของโรงงาน ณ ที่ใด เช่น กำหนดเขตนิคมอุตสาหกรรม เป็นต้น

1.1.10. ปัจจัยอื่นๆ : ปัจจัยภูมิศาสตร์

ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ การตั้งโรงงานอุตสาหกรรมขึ้นมาโรงงานใดโรงงานหนึ่ง นอกจากจะต้องคำนึงถึงปัจจัยดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ก็เป็นปัจจัยสำคัญภายในจังหวัดที่ผู้ประกอบการจะต้องพิจารณาควบคู่กันไปด้วย ถึงแม้ว่าปัจจัย ทางภูมิศาสตร์จะไม่มีผลโดยตรงต่อต้นทุนการผลิต แต่ปัจจัยทางภูมิศาสตร์มีผลทางอ้อมต่อการดำเนินการ ได้แก่ การยอมรับของชุมชนต่อโรงงานอุตสาหกรรม สภาพการแข่งขันและการรวมตัวทางธุรกิจ เป็นต้น กล่าวคือ ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ได้แก่ สิ่งต่างๆเหล่านี้ ถ้าภายในจังหวัดมีอากาศเหมาะสมกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม มีอุณหภูมิพอเหมาะไม่สูงหรือต่ำเกินไปจะส่งผลดีต่อการประกอบการ เช่น ถ้าอากาศร้อนชื้นมักจะไม่เหมาะในการเก็บรักษาสินค้าบางอย่าง หรือถ้าอากาศหนาวจัดเหมาะสำหรับผลิตไอศกรีม อุตสาหกรรมบางชนิดต้องการถ้าอากาศชื้น เช่น สิ่งทอ แต่อุตสาหกรรมบางชนิดกลับต้องการอากาศที่แจ่มใส มีแสงแดดมาก เช่น อุตสาหกรรมแปรรูปอาหารแห้ง เป็นต้น แหล่งน้ำมีความสำคัญมากสำหรับอุตสาหกรรมบางชนิด เช่น อุตสาหกรรมผลิตเหล็ก อลูมิเนียมต่างๆ เหล่านี้ ต้องใช้น้ำจำนวนมากในการผลิต อุตสาหกรรมเหล่านี้มักจะตั้งอยู่ใกล้ แหล่งแม่น้ำหรือทะเลสาบหรือแหล่งน้ำที่มีความอุดมสมบูรณ์ นอกจากนี้คุณสมบัติของน้ำก็เป็นปัจจัยที่กำหนดที่ตั้งได้ เช่นกัน สิ่งแวดล้อม (Environment) ปัญหาสิ่งแวดล้อมในเมืองเป็นปัญหาที่เพิ่มความสำคัญมาก ขึ้นตามลำดับ ทั้งนี้เพราะสภาพแวดล้อมเป็นพิษ ทำให้สวัสดิการของคนในเมืองลดลงไป การป้องกันมิให้สภาพแวดล้อมเป็นพิษทำให้สังคมต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงจึงต้องมีการเสนอให้แต่ละจังหวัดกำหนดมาตรการขึ้นมาเพื่อควบคุมการผลิตไม่ให้มีของเสียในสิ่งแวดล้อมรวมทั้งความสงบสุขในพื้นที่ เป็นต้น (ยุทธ กัยวรรณ, 2543)

การเลือกสถานที่ตั้งโรงงาน และ โกดังสินค้า สำหรับอุตสาหกรรมนั้น นอกจากจะคำนึงสภาพทางภูมิศาสตร์ หรือทำเลที่ตั้ง ซึ่งมีผลต่อต้นทุนราคาที่ดิน รวมถึงสิ่งก่อสร้าง ยังมีปัจจัยต่างๆ ที่จำเป็นต้องนำมาใช้ประกอบการพิจารณาตัดสินใจ ปัจจุบันนี้ธุรกิจที่ประสบความสำเร็จจำนวนมาก มีปัจจัยสนับสนุนที่ตั้งแต่เริ่ม โดยการวางแผนและตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้ง โรงงานและคลังสินค้าที่ดี ซึ่งมีผลต่อความมั่นคงและการเติบโตของธุรกิจ ตัวอย่างเช่น ธุรกิจแปรรูปอาหารทะเล เราจะเห็นว่ามีการตั้งโรงงาน และ คลังสินค้า โกดังสินค้า จำนวนมาก ที่จังหวัดสมุทรสาคร เมืองมหาชัยในประเทศไทย ตั้งใกล้กับแหล่งวัตถุดิบเพื่อความสะดวกในการขนส่งซึ่งจะทำให้อุตสาหกรรมสามารถลดต้นทุนการขนส่ง และเวลาในการส่งมอบวัตถุดิบ ทำให้โรงงานควบคุมคุณภาพวัตถุดิบได้อีกทางหนึ่งด้วย ดังนั้น ปัจจัยที่สำคัญที่ควรคำนึงถึงเพื่อประโยชน์ของการเลือกทำเลที่ตั้ง โรงงานและคลังสินค้าให้ประสบความสำเร็จ ได้แก่ แหล่งสินค้า ซึ่งอาจเป็นได้ทั้งโรงงานผลิตสินค้า ทำเรือนำเข้า-ส่งออกสินค้า และตลาดจำหน่ายสินค้า โดยคำนึงถึงต้นทุนค่าใช้จ่ายในการขนส่ง (transportation cost) และความสะดวกในการมาใช้บริการของลูกค้า เส้นทางคมนาคม ที่สะดวกเข้าถึงได้ง่าย มีโครงสร้างพื้นฐานดี สามารถใช้ขนส่งได้อย่างมีประสิทธิภาพรวดเร็ว และในปริมาณที่เหมาะสม เพื่อลดต้นทุนค่าขนส่ง ซึ่งหากเป็นไปได้ควรมีทางเลือกให้การขนส่งในหลายรูปแบบ เช่น ทางน้ำ และถนนหลัก (บริษัท อาร์.เอส.เค.พลัส จำกัด, 2558.) เช่นกันกับประเทศเวียดนามนอกจากคำนึงถึงภูมิศาสตร์และทำเลที่ตั้งแล้วยังคำนึงถึงประโยชน์ของการเลือกทำเลที่ตั้ง โรงงานและคลังสินค้าให้ประสบความสำเร็จอีกด้วย

2. อุตสาหกรรมประมง

อุตสาหกรรมประมง หมายถึง กิจการที่ใช้ทุนและแรงงานเพื่อสร้างผลผลิตและกำไร จัดให้การบริการเกี่ยวข้องกับการเลี้ยง การเก็บรักษาสินค้า การขนส่งการตลาด หรือการขยายผลิตภัณฑ์จากปลาหรือสินค้าแปรรูป

การทำประมงเป็นการเกษตรเกี่ยวกับการเลี้ยงและการจับสัตว์น้ำทุกชนิดซึ่งการทำประมงนี้สามารถสร้างรายได้ให้ประชาชน และประเทศเป็นจำนวนมาก การทำประมงสามารถแบ่งออกตามลักษณะของแหล่งน้ำได้ ดังนี้ ประมงน้ำเค็ม, ประมงน้ำจืด และประมงน้ำกร่อย

ประมงน้ำเค็ม หมายถึง การทำการประมงบริเวณเขตไหล่ทวีปที่ห่างจากฝั่งออกไป การจับกุ้งทะเล ปลา และปลาหมึก โดยใช้เรือและเครื่องมือ ประมงขนาดใหญ่ มีอุปกรณ์ที่ทันสมัยเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจับสัตว์น้ำ และจะใช้เวลาทำการประมงหลายวัน บางครั้งเรือประมงประเภทนี้นอกจากจะจับสัตว์น้ำแล้วยังมีการแปรรูปสัตว์น้ำแบบครบวงจรด้วย เพื่อเตรียมส่งผลผลิตสู่ตลาดหรือส่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศ

ประมงน้ำจืด หมายถึง หมายถึง การทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประมงทั้งในด้านการจับและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจืด เป็นการทำการประมงแบบยังชีพเป็นส่วนใหญ่ เช่น การจับปลาตามแม่น้ำ ลำคลอง หนอง บึง เป็นต้น โดยจะมุ่งจับปลาเพื่อบริโภคในครัวเรือน แต่ถ้าได้ปลาปริมาณมากเกินไปจะบริโภคหมดจึงมีการนำไปจำหน่าย หรือนำไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อย่างอื่น เช่น ปลาเค็ม ปลาร้า ปลารมควัน เป็นต้น

การประมงน้ำกร่อย หมายถึง การทำการประมงในแหล่งน้ำกร่อยตามบริเวณพื้นที่ ชายฝั่งทะเล ปากแม่น้ำ โดยใช้เรือหรือเครื่องมือประมงขนาดเล็ก รวมถึงการใช้ประโยชน์พื้นที่ชายทะเลที่มีน้ำท่วมถึง บริเวณที่ดอนชายน้ำ และป่าชายเลน ตลอดจนย่าน น้ำตื้นชายฝั่ง เพื่อการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเช่น การทำนากุ้ง การเลี้ยงปลาทะเล การเลี้ยงหอยทะเล การเลี้ยงปูทะเล การเลี้ยงสาหร่ายทะเล เป็นต้น ซึ่งปัจจุบันสัตว์น้ำชายฝั่ง ทำรายได้ให้กับประเทศเป็นจำนวนมาก โดยจำหน่ายทั้งในรูปของสด และแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อย่างอื่น

วิธีการทำประมง คือ วิธีที่จะนำสัตว์น้ำขึ้นมาใช้ประโยชน์ หรือวิธีการจับสัตว์น้ำ สามารถแยกออกได้เป็น 3 ลักษณะใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้ การค้นหาสัตว์น้ำ การรวบรวมสัตว์น้ำ การจับสัตว์น้ำ

เครื่องมือทำการประมง (Fishing Gears) คือ เครื่องมือที่ใช้จับหรือสัมผัสสัตว์น้ำโดยตรง และเครื่องมือช่วยทำการประมง (Auxiliary Gears) คือ เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่ช่วยให้การจับสัตว์น้ำมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น หรือช่วยให้การจับสัตว์น้ำสำเร็จลงได้ เช่น เรือ เครื่องทุ่นแรง เครื่องหาฝูงปลา ซึ่ง เป็นต้น การจำแนกเครื่องมือทำการประมงสามารถแบ่งได้ดังนี้

เครื่องมือประเภทเคลื่อนที่ (Moveable fishing gears) หมายถึง เครื่องมือประมงประเภทที่ขณะทำการประมง เครื่องมือดังกล่าวมีการเคลื่อนที่ และห่างออกไปจากตำแหน่งที่เริ่มต้นด้วยแรงของกระแสนลม กระแสน้ำ คน หรือเครื่องยนต์เรือ

เครื่องมือประเภทประจำที่ (Stationary fishing gears) หมายถึง เครื่องมือประมงประเภทที่ใช้วิธีลงหลัก ปัก ผูก ขึง รั้ง ถ่วง หรือวิธีอื่นใด ทำให้เครื่องมือและส่วนประกอบอยู่กับที่ในเวลาทำการประมง และทำการจับสัตว์น้ำตรงจุดที่ตั้งเครื่องมือขึ้นๆ ทุกครั้ง

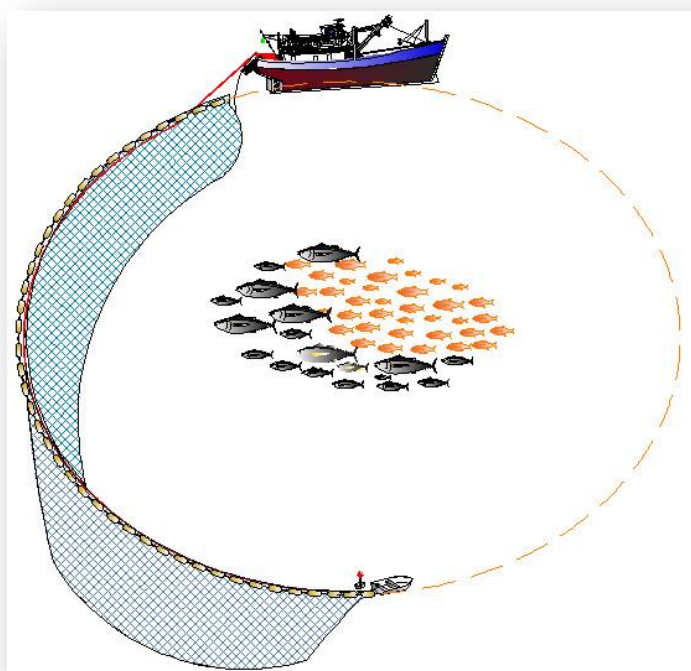
เครื่องมือประเภทกึ่งประจำที่ (Semi-stationary fishing gears) หมายถึง เครื่องมือประมงประเภทที่ขณะทำการประมง เครื่องมือนั้นจะถูกยึดถ่วงรั้งให้อยู่กับที่ในระยะเวลาหนึ่ง หรือจนถึงสิ้นสุดการจับสัตว์น้ำแต่ละครั้งเสร็จแล้วเก็บอุปกรณ์ขึ้นเรือ เพื่อนำไปใช้ในบริเวณอื่นๆ ได้อีก จำแนกตามขนาดของธุรกิจ คือ

เครื่องมือประมงพื้นบ้าน หมายถึง เครื่องมือประมงที่ไม่ใช้เรือหรือใช้ประกอบกับเรือขนาดเล็กไม่เกิน 5 ตัน

เครื่องมือประมงพาณิชย์ หมายถึง เครื่องมือประมงที่ใช้ประกอบกับเรือที่มีขนาดเกินกว่า 5 ตัน (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ภาควิชาการจัดการประมง, 2545)

การจำแนกตามกรรมวิธีในการจับสัตว์น้ำ สามารถจำแนกได้เป็น 13 ประเภท คือ

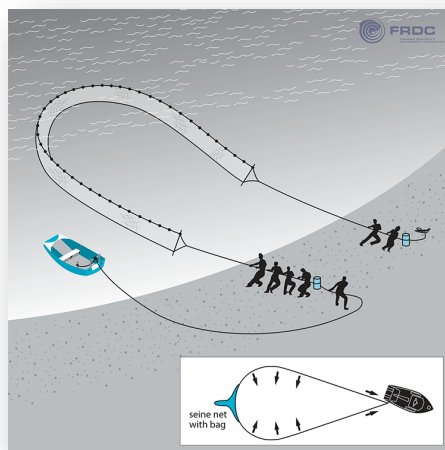
1. ประเภทอวนล้อมจับ อวนล้อมจับ หมายถึง เครื่องมือประมงที่มีลักษณะเป็นผืนอวน คล้ายสี่เหลี่ยมผืนผ้าหลักการ คือ ใช้วิธีปล่อยผืนอวนล้อมรอบสัตว์น้ำเป็นวงกลมหรือรูปไข่เพื่อสกัดกั้นการเคลื่อนที่ของสัตว์น้ำในแนวราบ ส่วนในแนวดิ่งใช้ความลึกของอวนสกัดกั้นตัดหน้าฝูงสัตว์น้ำ ปิดด้านล่างของผืนอวน ทำการกั้อวนแล้วตักสัตว์น้ำขึ้นเรือ ชนิด: อวนล้อมจับมีสายमान และ อวนล้อมจับไม่มีสายमान

ภาพที่ 1 ลักษณะการวางอวนล้อม

ที่มา Marinerthai Thai Fishing Ship Knowledge Center, 2012

2. ประเภทอวนกางกั้นแล้วลาก หมายถึง เครื่องมือประมงที่ปล่อยอวนกางกั้นสัตว์น้ำ แล้วทำการรูด ลากปลายสุดของผืนอวนข้างใดข้างหนึ่ง หรือทั้งสองข้างเข้าหาฝั่งหรือเรือ หลักการ คือ ใช้วิธีล้อม และลากผสมกันในไทย เป็นแบบลากเข้าหาชายหาดด้วยแรงคนจับสัตว์น้ำ ที่เข้ามาในเขตน้ำขึ้นน้ำลงบริเวณชายหาด ลึก 1-3 เมตร ปลากระตัก เคย ปลากระบอก ปลาแป้น ปลาข้างเหลือง เช่น อวนทับตลิ่ง

ภาพที่ 2 ลักษณะอวนทับตลิ่ง
ที่มา FRDC, 2016

3. ประเภทอวนลาก หมายถึง เครื่องมือประมงที่ใช้อวนลักษณะคล้ายถุง ใช้วิธีการจับสัตว์น้ำโดยการใช้เรือลากอวนให้เคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง หลักการ คือ จับสัตว์น้ำที่อาศัยบริเวณพื้นทะเลหรือเหนือพื้นทะเลชนิดสัตว์น้ำทั้งแบบอยู่รวมกัน เป็นฝูง/แพร์กระจายบริเวณกว้าง

ภาพที่ 3 การทำประมงประเภทอวนลาก
ที่มา Greenpeace Thailand, 2558

4. ประเภทคราด หมายถึง เครื่องมือประมงที่มีลักษณะคล้ายตะแกรง ทำการประมงโดยวิธี
 บูด แซะ เพื่อจับสัตว์น้ำที่อยู่ใต้ผิวดิน โดยใช้แรงคน/เครื่องยนต์

ภาพที่ 4 การทำประมงประเภทคราด โดยใช้แรงงานคน
 ที่มา Marinerthai Thai Fishing Ship Knowledge Center, 2012

5. ประเภทอวนซ้อน หมายถึง เครื่องมือประมงที่ใช้ฝืนอวนที่มีลักษณะและรูปร่างเป็น
 สี่เหลี่ยม/กลม จับสัตว์น้ำโดยการวางอวนทิ้งไว้ในแนวโค้ง/แนวราบ และจะยกหรือดึงอวนขึ้นทันที
 เมื่อต้องการจับสัตว์น้ำ

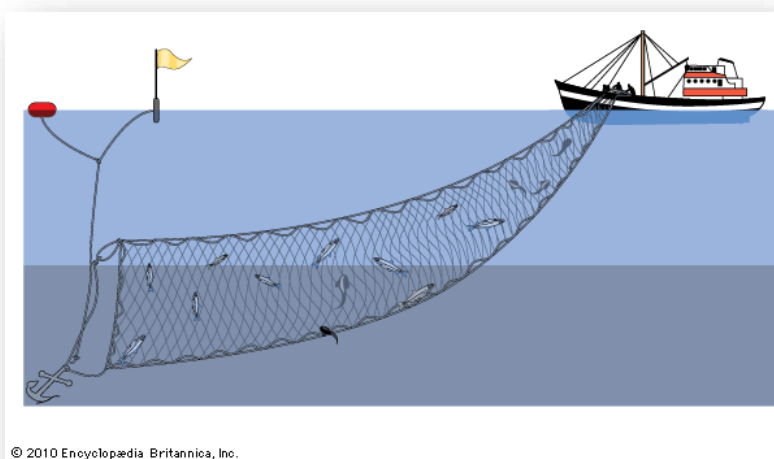
ภาพที่ 5 การทำประมงประเภทอวนซ้อน
 ที่มา Alexsuddoth, 2018

6. ประเภทอวนครอบ หมายถึง เครื่องมือประมงที่มีลักษณะคล้ายแหหรือกล่อ่ง วิธีการใช้เครื่องมือจับสัตว์น้ำจะ ปล่อยอวนลงมาจากด้านบนเพื่อครอบสัตว์น้ำที่อยู่ด้านล่าง

ภาพที่ 6 การทำประมงประเภทอวนครอบ
ที่มา Cast Net Channel, 2013

7. ประเภทอวนติด หมายถึง เครื่องมือประมงที่มีลักษณะเป็นผืนอวนคล้ายสี่เหลี่ยมผืนผ้า โดยใช้จับสัตว์น้ำโดยการวางขวางหรือปิดล้อมสัตว์น้ำเพื่อให้สัตว์น้ำว่ายชนแล้วติดหรือพันตาอวน หลักการ คือ เรียกว่า ข่าย/อวนลอย/อวนจม/กั๊ด/อวนล้อมติด/อวนติด ชาวประมงพื้นบ้านนิยมใช้มากที่สุด

© 2010 Encyclopædia Britannica, Inc.

ภาพที่ 7 การทำประมงประเภทอวนติด
ที่มา Encycloaedia Britannica, Inc., 2018

8. ประเภทอวนรุน หมายถึง เครื่องมือประมงที่ใช้อวนลักษณะคล้ายถุง ปากอวนประกอปกับคันรุนติดตั้งอยู่ หัวเรือ จับสัตว์น้ำโดยวิธีผลักดันด้วยแรงคน หรือเครื่องยนต์

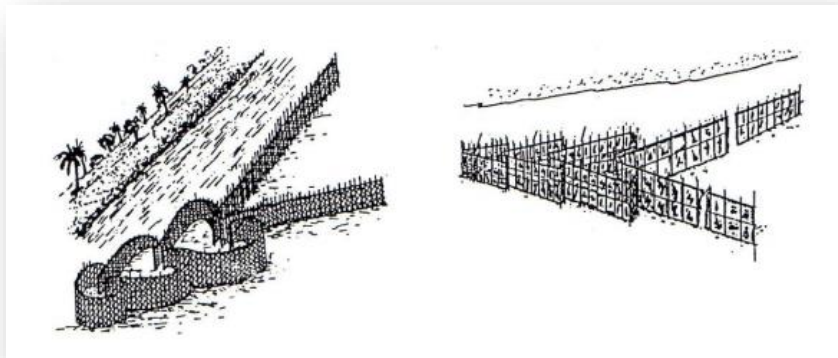
ภาพที่ 8 การทำประมงประเภทอวนรุน
ที่มา Greenpeace Thailand, 2558

9. ประเภทลอบ หมายถึง เครื่องมือประมงที่ใช้ดักจับสัตว์น้ำ มีลักษณะเป็น โครงรูปทรงต่างๆ ใช้วัสดุหุ้มโดยรอบ และมีส่วนที่เรียกว่า งาม เป็นช่องให้สัตว์น้ำเข้าภายใน

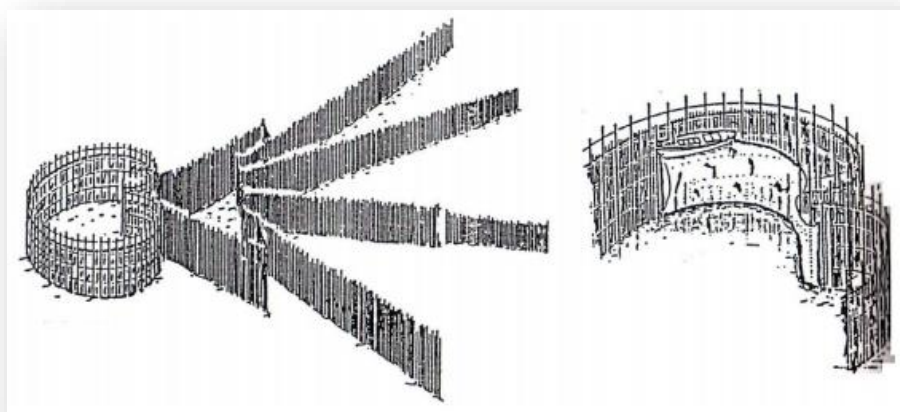

ภาพที่ 9 เครื่องมือประมง “ลอบ”
ที่มา Marinerthai Thai Fishing Ship Knowledge Center, 2012

10. ประเภทโป๊ะ หมายถึง เครื่องมือประจำที่ ประกอบด้วยส่วนของลูกขัง มีลักษณะเป็นรูปทรงต่างๆและมี ส่วนของปีกเป็นทางนำให้สัตว์น้ำลงสู่ลูกขัง เครื่องมือ โปะแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ โปะน้ำตื้น และ โปะน้ำลึก

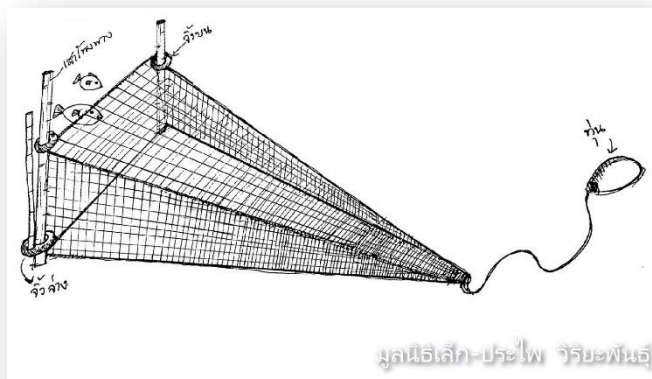

ภาพที่ 10 โปะน้ำตื้นแบบต่างๆ
ที่มา กรมประมง, 2540

ภาพที่ 11 โปะน้ำลึก หรือเรียกอีกชื่อ โปะเผือก โปะรูก
ที่มา SEAFDEC, 1986

11. ประเภทโพงพาง หมายถึง เครื่องมือประมงที่ใช้วางลักษณะคล้ายถุง ปากอวนกางยึดติดกับที่ ทำการประมง โดยวิธีให้กระแสน้ำพัดพาสัตว์น้ำเข้าไปในถุงอวน

ภาพที่ 12 ลักษณะและตำแหน่งอุปกรณ์ในการทำโพงพาง
ที่มา ภาพลายเส้น : อภิญญา นนทน์นาท และ พรพิมล เจริญบุตร, 2558

12. ประเภทเบ็ด หมายถึง เครื่องมือประมงที่ประกอบด้วยตัวเบ็ด มีลักษณะโค้งงอเป็นขอส่วนใหญ่ มีเงี่ยง และสายเบ็ดเป็นเชือก หรือวัสดุคล้ายเชือก

ภาพที่ 13 คันเบ็ดประมง
ที่มา YKS sport Shop, มปป

13. ประเภทเบ็ดเตล็ด หมายถึง เครื่องมือประมงซึ่งไม่ได้จัดไว้ในเครื่องมือ 12 ประเภท (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ภาควิชาการจัดการประมง, 2545)

3. ข้อมูลพื้นฐานประเทศเวียดนาม

เวียดนาม มีชื่ออย่างเป็นทางการคือ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (เวียดนาม: Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam) เมืองหลวงชื่อ ฮานอย เป็นประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตั้งอยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงสุดของคาบสมุทรอินโดจีน เวียดนาม มีแหล่งที่ตั้งอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เวียดนาม เรียงเป็นรูปตัว S ตามแนวฝั่งตะวันตกของทะเลจีนใต้จากเส้นละติจูด 23 องศา 22' เหนือ ถึง 8 องศา 30' เหนือ และลองจิจูด 109 องศา 29' ตะวันออก ถึง 102 องศา 10' มีพรมแดนติดต่อกับ 3 ประเทศ ดังนี้ ทิศเหนือ ติดกับสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นระยะทาง 1,281 กิโลเมตร ทิศใต้ ติดกับทะเลจีนใต้ ทิศตะวันตกติดกับ สปป.ลาว เป็นระยะทาง 2,130 กิโลเมตร กัมพูชา เป็นระยะทาง 1,228 กิโลเมตร และ อ่าวไทย ทิศตะวันออก ติดกับอ่าวตังเกี๋ย และทะเลจีนใต้ เวียดนาม มีพื้นที่ 331,033 ตารางกิโลเมตร หรือคิดเป็น 0.645 เท่าของ ประเทศไทย ประเทศมีลักษณะเป็นแนวยาว โดยมีความยาวจากเหนือจรดใต้ 1,650 กิโลเมตร ขนานไปตามแนวยาวของคาบสมุทรอินโดจีน นอกจากนี้ ยังมีไหล่เขาและหมู่เกาะต่างๆ อีกนับพันเกาะเรียงรายตั้งแต่อ่าวตังเกี๋ยไปจนถึงอ่าวไทย

ภาพที่ 14 แผนที่ประเทศเวียดนาม

ที่มา : Prathesweydnampolla/phaenthi, มปป

ลักษณะภูมิประเทศ เวียดนามมีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำขนาดใหญ่ 2 ตอน คือตอนเหนือ เป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำแดง และตอนใต้เป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำโขง และมีที่ราบสูงตอนเหนือของประเทศ และยังเป็นภูมิภาคที่มี เขาฟาน ซี ปัง(Phan Xi Pung) ซึ่งเป็นภูเขาที่สูง 3,143 เมตร (10,312 ฟุต) ตั้งอยู่ในจังหวัดเล่าไค ซึ่งเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในอิน โดจีนและเป็นเขตกันดินแดน ประเทศจีนและประเทศเวียดนาม ลักษณะดังกล่าวทำให้เกิดแบ่งเป็น 3 ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้

ภาคเหนือ มีภูมิประเทศประกอบด้วยภูเขาสูง มีแม่น้ำกุง (Cung) ซึ่งไหลไปบรรจบกับแม่น้ำแดงเกิดเป็นสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแดง (Red River Delta) ที่มีความอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูกและการทำการเกษตรนาขั้นบันไดในพื้นที่ที่เป็นภูเขาชัน

ภาคกลาง ยังมีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่มากมาย พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงซึ่งเต็มไปด้วยหินภูเขาไฟ หาดทราย เนินทราย และทะเลสาบเป็นเขตพื้นที่ป่าไม้สำคัญที่สุดของเวียดนาม สภาพภูมิอากาศค่อนข้างร้อนตลอดปี และมีเพียง 2 ฤดู คือ ฤดูฝน (เดือนพฤษภาคม-ตุลาคม) และฤดูแล้ง (เดือนตุลาคม-เมษายน)

ภาคใต้ มีพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงและมีที่ราบลุ่มสำคัญ คือ บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง (Mekong River Delta) หรือที่รู้จักกันในชื่อ "กู่ลองยาง" (Cuu Long Giang) ซึ่งเป็นแหล่งเพาะปลูกสำคัญขนาดใหญ่ที่สุดของเวียดนาม และเป็นแหล่งอุตสาหกรรมประมงที่มีมากที่สุดในประเทศเวียดนาม

ภาพที่ 15 ลักษณะภูมิประเทศเวียดนาม

ที่มา : Vietnam Wordpress, มปป

เนื่องจากภูมิประเทศเวียดนามมีความแตกต่างกันตั้งแต่อาณาเขตภูเขาสูงจนถึงพื้นที่ราบ ส่งผลให้อัทธิพลมรสุมต่างๆพัดพาภูมิอากาศในแต่ละพื้นที่ให้มีความแตกต่างกัน

สภาพภูมิอากาศ เนื่องจากเวียดนามมีอาณาเขตตั้งแต่ภูเขาสูงจนถึงพื้นที่ราบจึงมีความแตกต่างทางด้านภูมิอากาศของแต่ละภาค

ภาคเหนือ แบ่งลักษณะตามอุณหภูมิเป็น 4 ฤดู ในเดือน ธันวาคม – กุมภาพันธ์ ของทุกปีจะเป็นฤดูหนาวมีอากาศหนาวเย็น อุณหภูมิที่อยู่ที่ประมาณ 7-20 องศาเซลเซียสและจะหนาวที่สุดในเดือนมกราคม ถัดจากนั้นไปจะเป็นฤดูหนาวแต่หนาวไม่มากและต่อไปก็จะเป็นฤดูใบไม้ผลิเริ่มมีนาคม-เมษายน จะมีฝนตกเล็กน้อยอุณหภูมิประมาณ 17-23 องศา ต่อมาก็จะเป็นฤดูร้อน พฤษภาคม-สิงหาคม อากาศจะร้อนอุณหภูมิ 30-39 องศา และสุดท้ายใบไม้ร่วง กันยายน-พฤศจิกายน อุณหภูมิ 23-28 องศา

ภาคกลาง พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงและอากาศค่อนข้างเปลี่ยนแปลงบ่อยแบ่งออกได้เป็น 2 ฤดู ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคม-ตุลาคม อุณหภูมิ 40 องศา ส่วนมิถุนายน – กรกฎาคม อุณหภูมิ 20 องศา และเดือนมกราคมอากาศจะเย็นที่สุด

ภาคใต้ อากาศจะร้อนอุณหภูมิจะคงที่คือประมาณ 27 องศา แบ่งออกเป็น 3 ฤดู พฤษภาคม-ตุลาคม และฤดูแล้ง พฤศจิกายน-กุมภาพันธ์และฤดูร้อนมีนาคม-เมษายน (ทวีร์ทุกที. 2017.)

ด้วยสภาพภูมิอากาศของในแต่ละพื้นที่ที่มีความแตกต่างกันจึงส่งผลให้ทรัพยากรต่างๆในเวียดนามมีมากมายและมีความแตกต่างในแต่ละพื้นที่ เช่น ภาคเหนือมีความอุดมสมบูรณ์ในการเพาะปลูก ภาคกลางมีภูเขาไฟ หาดทราย เนินทราย และทะเลสาบที่เป็นเขตพื้นที่ป่าไม้สำคัญที่สุดของเวียดนาม ภาคใต้มีแหล่งอุตสาหกรรมประมงน้ำจืดและน้ำเค็ม รวมถึงโรงงานแปรรูปอาหารทะเลที่เป็นแหล่งทำรายได้ให้ประเทศในทุกๆปี ไม่เพียงแต่ภูมิอากาศที่ส่งผลให้ภูมิประเทศในเวียดนามมีความแตกต่างกัน ยังส่งผลถึงการตั้งถิ่นฐานของชาวเวียดนามในแต่ละพื้นที่และเกิดกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆในเวียดนาม

จำนวนประชากร จำนวนประชากรเวียดนาม 96,160,163 คน (ค่าประมาณ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2560) มากเป็นอันดับสามในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รองจากอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ เป็นอันดับ 13 ของโลก ประเทศเวียดนามประกอบด้วยชนหลายเชื้อชาติรวม 53 กลุ่ม มีวิวัฒนาการมาจากการผสมผสานของเผ่าพันธุ์ต่างๆ จากการรุกรานของจีนจึงทำให้เกิดการอพยพย้ายถิ่นของชนกลุ่มน้อยเผ่าต่างๆจากเหนือลงสู่ใต้ประชากรส่วนใหญ่เป็นชนชาติเวียด (Viet) หรือ กิงห์ (Kinh) ร้อยละ 85-90 นอกจากนั้นอีกประมาณร้อยละ 10 เป็นชาวจีน เขมร ชาวเขา และชนกลุ่มน้อยเผ่าต่างๆ รวม 53 ชาติพันธุ์ (สำนักงาน ก.พ. 2016.) ทรัพยากรธรรมชาติ ฟอสเฟต ถ่านหิน แมงกานีส บอกรีต โครเมต ห่างออกไปจากฝั่งทะเลมีน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ ป่าไม้ พลังงานน้ำ

ภัยธรรมชาติ ช่วงเดือนพฤษภาคม-มกราคมบางครั้งมีพายุไต้ฝุ่นที่ทำให้เกิดน้ำท่วมอย่างหนัก โดยเฉพาะบริเวณดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง (สถาบันอาณาบริเวณมหาสมุทรศาสตร์.2017)

ภาพที่ 16 ธงชาติและสัญลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
ที่มา : สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามของกลุ่มเอเปคไทย, มปป

อาชีพหลักของชาวเวียดนาม ประชากรเวียดนามประมาณ 80% ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ปลูกข้าว(ข้าวเจ้า) ยางพารา ชา กาแฟ ยาสูบ พริกไทย (ในเดือนมกราคม 2017 เวียดนามส่งออกกาแฟไปต่างประเทศกว่า 140.3 ล้านตัน)ทำการประมง เช่น จับปลา หมึก กุ้ง

สินค้าส่งออกที่สำคัญของเวียดนาม มีทั้งสิ่งทอ เสื้อผ้า ผลิตภัณฑ์อาหารทะเล น้ำมันดิบ ข้าว รองเท้า อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์ โดยมีญี่ปุ่น สหรัฐ จีน และสหภาพยุโรปเป็นตลาดส่งออกที่สำคัญ

4. บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ณัฐพงษ์ ทองภักดี (2535) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมในการเลือกที่ตั้ง โรงงาน อุตสาหกรรม โดยสามารถแยกอุตสาหกรรมออกเป็น 3 ประเภทดังนี้ 1. Resource-based Industry 2. Market-oriented Industry 3. Footloose Industry โดยมีหลักการ คือ อุตสาหกรรม ประเภท Resource-based Industry เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบสูงและมีลักษณะของการผลิตที่ 30 เป็นแบบ Weighted Losing กล่าวคือ น้ำหนักหรือค่าขนส่งลดลง เมื่อนำวัตถุดิบมาประกอบเป็น ผลิตภัณฑ์แล้ว อุตสาหกรรมประเภทนี้ รวมถึงผลิตภัณฑ์ที่ใช้วัตถุดิบที่เสียหายง่าย หรือเก็บรักษายาก อุตสาหกรรม ประเภท Market-oriented Industry คือ อุตสาหกรรมที่มีความจำเป็นที่จะอยู่ ใกล้ตลาด อาจเป็น ผลิตภัณฑ์ที่เสียหายง่ายในการขนส่งหรือค่าขนส่งที่เพิ่มมากขึ้นเมื่อประกอบเป็น ผลิตภัณฑ์หรือ อาจเป็นอุตสาหกรรมที่มีความจำเป็นที่จะต้องอยู่ใกล้ซิดลูคค้าด้วยสาเหตุอื่นๆ และ สุดท้าย คือ อุตสาหกรรมประเภท Footloose เป็นอุตสาหกรรมประเภทที่ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องตั้งอยู่ใกล้ แหล่งวัตถุดิบหรือตลาด เพราะสาเหตุต่างๆ เช่น ค่าขนส่งของวัตถุดิบและผลผลิตมี มูลค่าต่ำเมื่อ เทียบกับมูลค่าของผลผลิต อีกทั้งวัตถุดิบและผลผลิตขนส่งได้ง่าย สามารถเก็บรักษาได้โดยไม่ เสียหาย ทั้งค่าดูแลรักษาที่ไม่สูงมาก อุตสาหกรรมประเภทนี้ ไม่มีความจำเป็นต้องอยู่ใกล้ซิดลูคค้า อีกด้วย นอกจากนี้การศึกษาดังกล่าวยังรวมปัจจัยทางด้าน คุณภาพชีวิต เข้าไปในการวิเคราะห์ด้วย ซึ่งตัวแปรที่รวมเข้าไปด้วย คือ การศึกษาและ สาธารณสุข

จากการศึกษาดังกล่าว พบว่า ประเด็นสำคัญในการตัดสินใจเลือกที่ตั้งของ โรงงาน อุตสาหกรรมโดยทั่วไปถูกกำหนดจากปัจจัยด้านเศรษฐกิจศาสตร์ เช่น PerCapita GPP จำนวน ประชากรและปัจจัยที่ไม่ใช่เศรษฐกิจศาสตร์ เช่น ความพร้อมของถนนหนทาง การไฟฟ้า การ ประปา และปัจจัยเกี่ยวกับคุณภาพด้านสาธารณสุขมีผลต่อการเลือกที่ตั้งเช่นกัน ส่วนปัจจัยของ ระดับการ พัฒนาทางการศึกษามีผลต่อการเลือกที่ตั้ง โรงงานอุตสาหกรรมประเภท Market-oriented Industry และ Footloose

ธีรรัตน์ ทวีศ (2541) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมของ จังหวัดหลักในประเทศไทย รัฐบาลได้พยายามที่จะกระจายความเจริญออกไปสู่ภูมิภาค โดยมี กำหนดเมืองหลัก 9 จังหวัด ในแต่ละภูมิภาคให้เป็นศูนย์กลางการกระจายอุตสาหกรรม วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อศึกษาจังหวัดหลัก 5 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ นครสวรรค์ ขอนแก่น นครราชสีมา และ สงขลา โดยศึกษาถึงสภาพทั่วไปของการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม มาตรการและนโยบายของรัฐบาลในการสนับสนุนการลงทุนในอุตสาหกรรม ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อ การลงทุนในภาคอุตสาหกรรม รวมทั้งผลกระทบของการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมต่อภาวะ เศรษฐกิจของจังหวัดผลการศึกษาพบว่า การลงทุนในภาคอุตสาหกรรมของจังหวัดหลักดังกล่าว ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับเกษตรและมีจำนวนเงินลงทุนอยู่สำหรับ ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ จำนวนประชากร และ สัดส่วนสินเชื่อดอกเงินฝากจังหวัดนครสวรรค์ ได้แก่ มูลค่าเพิ่มสาขาเกษตรกรรม จำนวนเตียง 32 ของโรงพยาบาลต่อจำนวนประชากรและสัดส่วนสินเชื่อดอกเงินฝากจังหวัดขอนแก่น ได้แก่ รายได้ต่อหัวของประชากรจำนวนหมายเลข โทรศัพท์ต่อประชากรสัดส่วนสินเชื่อดอกเงินฝาก ธนาคารพาณิชย์ ปริมาณการผลิตน้ำประปาต่อจำนวนผู้ใช้น้ำและจำนวนประชากรจังหวัด นครราชสีมา ได้แก่ มูลค่าเพิ่มสาขาเกษตรกรรมอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและจำนวนประชากร จังหวัด สงขลาได้แก่ รายได้ต่อหัวของประชากรและจำนวนประชากร ส่วนผลกระทบของการลงทุนใน ภาคอุตสาหกรรมไม่มีผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจของจังหวัด

เชิดศักดิ์ การภักดี (2547) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยในการเลือกที่ตั้งของผู้ประกอบการ โรงงาน อุตสาหกรรมขนาดกลางในจังหวัดปทุมธานีแนวทางการพัฒนาประเทศที่ผ่านมาได้มีการปรับปรุง โครงสร้างทางเศรษฐกิจที่เน้นการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมควบคู่กับภาคเกษตรกรรมนโยบายการ พัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในระยะแรก คือ การเน้นความสำคัญในเรื่องการผลิตเพื่อทดแทนการ นำเข้าและหากผลิตเพื่อการส่งออกผลการพัฒนาดังกล่าว ทำให้เกิดการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม มากและจากการเจริญเติบโตของภาคอุตสาหกรรมเกิดขึ้น ในช่วงเวลาดังกล่าวมีการกระจุกตัวอย่าง หนาแน่นในกรุงเทพฯ เนื่องจากเป็นทำเลที่มีปัจจัยเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมและทำให้ พื้นที่ทางเศรษฐกิจและเมืองขยายออกไปทุกปี ซึ่งจังหวัดปทุมธานีก็เป็นบริเวณพื้นที่ขยายตัว ออกไป เนื่องจากมีปัจจัยหลายด้านที่ผลักดันให้มีการขยายตัว เช่น ความสะดวกของเส้นทางคมนาคม ขนส่งใกล้แหล่งตลาด จึงทำให้จังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดที่มีสถานประกอบการและ โรงงาน อุตสาหกรรม เลือกลงเป็นแหล่งที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรม จากลักษณะดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจ

ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกตั้งโรงงานอุตสาหกรรม การกระจายตัวของโรงงานอุตสาหกรรมและ แนวทางในการแก้ปัญหาหรืออุปสรรคเกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลาง เพื่อให้ทราบ ถึงแหล่งที่ตั้งและประเภทของโรงงานอุตสาหกรรมในเขตพื้นที่จังหวัดปทุมธานี รวมทั้งสามารถ ทราบถึงความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกที่ตั้งและการกระจายตัวของโรงงานอุตสาหกรรม รวมทั้งเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาปัจจัยในการเลือกที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดปทุมธานี

จิตติมา เพ็ชรพงษ์ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดพิจิตร จากการศึกษาพบว่า กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตรเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มภาคอุตสาหกรรม ปริมาณเงินทุนจดทะเบียนจำนวน โรงงานอุตสาหกรรมและจำนวนแรงงานจดทะเบียนสูงที่สุด ส่วนกลุ่มอุตสาหกรรมเบาจะเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มภาคอุตสาหกรรม ปริมาณเงินทุนจดทะเบียนจำนวน โรงงานอุตสาหกรรมและจำนวนแรงงานจดทะเบียนต่ำที่สุด เมื่อพิจารณาจำแนกเป็นรายอำเภอพบว่า อำเภอที่มีปริมาณเงินทุนจดทะเบียนจำนวน โรงงานอุตสาหกรรมและจำนวนแรงงานจดทะเบียนสูงที่สุดอยู่ในเขตอำเภอเมือง ส่วนอำเภอที่มีปริมาณเงินทุนจดทะเบียนจำนวน โรงงานอุตสาหกรรมและจำนวนแรงงานจดทะเบียนต่ำที่สุด เมื่อพิจารณาในภาพรวม เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระทั้งหมดพบว่า ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 4 ตัวแปร โดยเรียงลำดับจาก ปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปน้อยที่สุด คือ ปัจจัยด้านสินเชื่อก่ออุตสาหกรรม ปัจจัยด้านรายได้ต่อหัว ของประชากร ปัจจัยด้านระยะทางของถนนที่สร้างขึ้นในแต่ละปัจจัยด้านจำนวนการรับซื้อกระแสไฟฟ้า โดยสามารถร่วมกันพยากรณ์จำนวนการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดพิจิตรได้

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อทำการศึกษาปัจจัยของการทำเลที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรม ประมงของประเทศเวียดนาม ในสาระสำคัญจะเป็นการศึกษาโดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลการทำประมงและสถานที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมประมงซึ่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นข้อมูลแบบitudinal เป็นข้อมูลที่มีผู้อื่นรวบรวมไว้ส่วนหนึ่งแล้ว โดยใช้ฐานข้อมูลหอสมุดและอินเทอร์เน็ตเป็นเขตในการศึกษาครั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดความชัดเจน และสะดวกในการเก็บข้อมูล

ข้อมูลitudinal เป็นข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าและรวบรวมจากหอสมุดและอินเทอร์เน็ต

ข้อมูลดังกล่าวคือ

1. ข้อมูลภูมิศาสตร์ประเทศเวียดนาม
2. ข้อมูลลักษณะทำเลที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรม
3. ข้อมูลอุตสาหกรรมประมง

แหล่งที่มาของข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการรวบรวมข้อมูลitudinal ซึ่งเป็นข้อมูลจากเอกสารต่างๆทั้งจากหนังสือพิมพ์ บทความ ข่าว นิตยสาร รายงาน วิทยานิพนธ์ สถิติจากหน่วยงานต่างๆ รวมทั้งแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต โดยที่เกี่ยวข้องจากหน่วยราชการ เอกชนและสถาบันต่างๆ ดังนี้

1. หอสมุดแห่งชาติ
2. หอสมุดมหาวิทยาลัยศิลปากร
3. หอสมุดมหาวิทยาลัยเกษตร
4. ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต

การวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล

1. การศึกษาลักษณะอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนามโดยใช้ข้อมูลจาก บทความวิทยานิพนธ์และอินเทอร์เน็ตในเรื่องเกี่ยวกับลักษณะอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนามที่มีผลต่ออุตสาหกรรมประมงเพื่อใช้ในการอธิบายเป็นหนึ่งปัจจัยที่ทำให้เกิดโรงงานอุตสาหกรรมประมงเวียดนาม โดยการนำเสนอในลักษณะบรรยายประกอบรูปภาพ

2. การศึกษาทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนามโดยใช้ข้อมูลจาก บทความ และอินเทอร์เน็ตในเรื่องเกี่ยวกับลักษณะทำเลที่ตั้งอุตสาหกรรมประมงของประเทศเวียดนามเพื่อใช้ในการอธิบายทำเลที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมประมงเวียดนาม โดยการนำเสนอเนื้อหาที่สำคัญและภาพประกอบ

3. การศึกษาปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่อทำเลที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมประมงประเทศเวียดนามโดยใช้ข้อมูลจากหนังสือ วิทยานิพนธ์ บทความและเว็บไซต์ที่ได้จากการวิเคราะห์ในรูปแบบของร้อยละ และกราฟ ในเรื่องเกี่ยวกับปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่ออุตสาหกรรมประมงของประเทศเวียดนามเพื่อใช้ในการอธิบายทำเลที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมประมงเวียดนาม โดยการนำเสนอในลักษณะบรรยายประกอบรูปภาพ

4. การศึกษาบทบาทของรัฐในการสนับสนุนอุตสาหกรรมประมงประเทศเวียดนามโดยใช้ข้อมูลจากวิทยานิพนธ์ บทความ ข่าวและเว็บไซต์ในเรื่องเกี่ยวกับบทบาทของรัฐในการสนับสนุนอุตสาหกรรมประมงเพื่อใช้ในการอธิบายทำเลที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมประมงเวียดนาม โดยการนำเสนอในลักษณะบรรยาย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เครื่องคอมพิวเตอร์
2. โปรแกรม Microsoft Word

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “ ปัจจัยและทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงของประเทศเวียดนาม ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดอุตสาหกรรมประมง และเพื่อศึกษาทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากการเก็บข้อมูลในเว็บไซต์ และหนังสือ และนำข้อมูลมานำเสนอโดยใช้ตารางประกอบคำบรรยายสรุป ประกอบด้วยกัน 4 ส่วน ดังนี้

1. ลักษณะอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม
2. ทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม
3. ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่ออุตสาหกรรมประมงของเวียดนาม
4. บทบาทของรัฐในการสนับสนุนอุตสาหกรรมประมงประเทศเวียดนาม

1. ลักษณะอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม

อุตสาหกรรมประมงมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศเวียดนามเป็นอย่างมาก และนับวันก็จะมีค่าสำคัญเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ มูลค่าผลผลิตประมงคิดเป็นร้อยละ 4 ของ GDP ของประเทศ มูลค่าผลผลิตด้านประมงเพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ต่อปี มีมูลค่า การส่งออกประมาณ 70,000 ล้านบาท รองจากข้าวและ ยางพารา (อำพร เลาวพงษ์, มปป)

ประเทศเวียดนามเป็นประเทศที่มีพื้นที่ชายฝั่งติดกับทะเลทั้งประเทศ ทำให้เกิดการทำประมงตามชายฝั่งประเทศ โดยมีพื้นที่ทำประมงหลัก คือ อ่าวตังเกี๋ย(ใช้ร่วมกับจีน) บริเวณเวียดนามตอนกลางและบริเวณเวียดนามตะวันตกเฉียงใต้ และยังสร้างรายได้ให้กับประเทศเป็นอย่างมากในการทำอุตสาหกรรมอาหารทะเลแปรรูป และอาหารทะเลแช่แข็ง ส่งออกไปยังต่างประเทศ อีกทั้งยังมีต้นทุนในการผลิตที่ต่ำทำให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนตั้งถิ่นฐาน โรงงานตามแนวชายฝั่งประเทศเวียดนาม เนื่องจากเป็นแหล่งวัตถุดิบทางทะเลที่หลากหลาย จึงพบว่ามีผู้ประกอบการแปรรูปอาหารทะเลจำนวนมากที่ประกอบกิจการอุตสาหกรรมอาหารทะเล โดยได้ดำเนินการทำอุตสาหกรรมประมงกับสัตว์เศรษฐกิจที่สำคัญ เช่น ปลา กุ้ง ปู หอย ปลาหมึก เป็นต้น ด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้แก่ การตากแห้ง การต้มสุก การแช่เย็นการแช่แข็ง

อุตสาหกรรมประมงจึงเป็นอุตสาหกรรมหลักของประเทศ ทั้งอุตสาหกรรมประมงน้ำเค็ม น้ำจืด และน้ำกร่อยในการเพาะเลี้ยง รวมทั้งมีแม่น้ำหลายสายที่ตัดผ่านกันในประเทศ จึงสามารถ

เพาะเลี้ยงและผสมพันธุ์ปลาได้หลากหลายในทุกชนิดของน้ำ เพื่อการค้าทั้งในประเทศและการส่งออก

ลักษณะอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม มี 3 ประเภท คือ การผลิต การแปรรูป และการตลาด

ลักษณะอุตสาหกรรมการผลิตประมงของประเทศเวียดนามแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การจับสัตว์น้ำจืด น้ำเค็ม และการเพาะเลี้ยง สัตว์น้ำจืด สัตว์น้ำเค็ม ชายฝั่ง เป็นต้น

การแปรรูป หมายถึง การเก็บรักษาอาหารหรือทำรูปอาหารให้อยู่ยาวนานโดยไม่เน่าเสีย และผลของการถนอมอาหารจะช่วยยืดอายุอาหารไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านสี กลิ่นและรสเนื้อสัมผัส และยังคงคุณค่าโภชนาการของอาหารไว้ การถนอมอาหารเป็นกระบวนการแปรรูปด้วยวิธีหลายอย่าง เช่น แช่แข็ง อบแห้ง ดอง หรือการเชื่อม เป็นต้น (BananaWorldPress, มปป)

อุตสาหกรรมประมงแปรรูปอาหารทะเลหรือปลาน้ำจืด นับเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเวียดนาม โดยสร้างรายได้ผลผลิตอาหารทะเลของเวียดนามเติบโตอย่างต่อเนื่องเป็นเวลา 17 ปีโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 9.07% ต่อปีให้กับประเทศ (VASEP.2560) และ เวียดนามเป็นประเทศที่มีการผลิตและการส่งออกอาหารทะเลรายใหญ่ของโลก

อุตสาหกรรมแปรรูปของประเทศเวียดนาม แบ่งเป็น 2 รูปแบบคือ การแปรรูปแบบดั้งเดิม และการแปรรูปแบบทันสมัย

การแปรรูปแบบดั้งเดิม โดยจะดำเนินการโดยการตากแห้ง การต้มสุก การแช่เย็น/แช่แข็ง เช่น กะปิ ปลาตากแห้ง กุ้งแห้ง และการแปรรูปแบบทันสมัย โดยการปรุงแต่งรสเป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆ การเอาน้ำออก (Dehydration) การใช้ความร้อน (Thermal) เช่น ปลากระป๋อง อาหารทะเลแช่แข็ง เป็นต้น ระดับของธุรกิจอาหารทะเลแปรรูป จะมีทั้งขนาดใหญ่ที่แปรรูปแบบครบวงจรคือการแปรรูปจากสัตว์ทะเลหลายชนิดและใช้เทคนิคที่แตกต่างกันไป จะมีทั้งขนาดใหญ่ที่แปรรูปแบบครบทุกอย่าง คือการแปรรูปจากสัตว์ทะเลหลายชนิดและใช้เทคนิคที่แตกต่างกัน เช่น การทำปลากระป๋อง น้ำปลา หมึกตากแห้ง กุ้งแห้ง ปลาสามรส และขนาดกลางและขนาดย่อมที่ แปรรูปเพียงแบบเดียวแต่ใช้สัตว์ทะเลหลายชนิดเช่น การตากแห้งกุ้ง ปลาหมึก ตลอดจนธุรกิจที่นำสัตว์ทะเลชนิดเดียวมาแปรรูป เช่น ปลาตากแห้ง ปลาเส้น เป็นต้น (เครือข่ายวิสาหกิจอุตสาหกรรมอาหารทะเลแปรรูป, กลุ่มพื้นที่ภาคตะวันออก, 2551)

ภาพที่ 17 ภาพโฆษณาอาหารแปรรูปแช่แข็งจากโรงงาน Thuy Hai San Khac

ที่มา: <https://auchan.vn/c/thuy-hai-san-khac/>, 2017

Nam Hưng sản xuất và kinh doanh Hải sản, Gạo sạch Hotline: 0985.47.07.87

 NAM HUNG NHÀ CUNG CẤP UY TÍN			
---	---	--	---

ภาพที่ 18 ภาพโฆษณาอาหารแปรรูปอาหารแห้งจากโรงงาน NAM HUNG

ที่มา: Nam Hung San Xuat, 2017

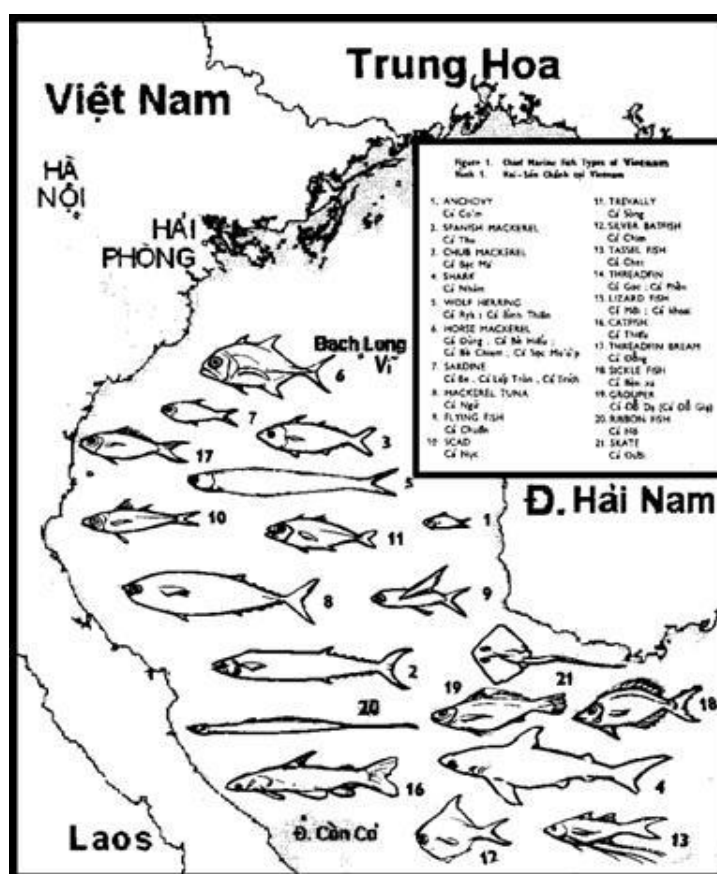

ภาพที่ 19 ภาพโฆษณาอาหารแปรรูปอาหารแห้งจากโรงงาน Thu Thuy

ที่มา: Hai san khô Tu Thuy.2017

ในปี 2015 เวียดนามส่งออกอาหารทะเลทั้งหมด 6.56 ล้านเหรียญสหรัฐฯ ส่งออกไป TPP มูลค่า 3 ล้านเหรียญสหรัฐฯ หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 46 ของการส่งออกไปทั่วโลก ซึ่งตลาดใหญ่ที่สุด คือ สหรัฐและญี่ปุ่น รวมกันมีมูลค่า 2 ล้านเหรียญสหรัฐฯ และในปี 2017 เวียดนามส่งออกอาหารทะเลทั้งหมดทะลุเป้าหมาย 8 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ (VASEP, 2017) ปัจจุบันเวียดนามเป็นผู้ผลิตอาหารทะเลอันดับสามของโลก รองจากจีนและอินเดีย และเป็นผู้ส่งออกอาหารทะเลอันดับสี่ของโลก รองจากจีน นอร์เวย์ และไทย (สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ณ นครโฮจิมินห์, มปป)

เวียดนามเป็นประเทศที่มีพันธุ์สัตว์น้ำที่หลากหลาย ส่วนใหญ่ปลามีการเจริญเติบโตในระยะเวลาและปริมาณที่มีอัตราการเติบโตค่อนข้างสูงแต่มีวงจรชีวิตที่ค่อนข้างสั้น สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่าทรัพยากรถูกใช้ประโยชน์มากเกินไป ทั้งนี้เพื่อการควบคุม รัฐบาลเวียดนามจึงได้กำหนดหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการจับสัตว์น้ำในน่านน้ำเวียดนามต้องได้รับใบอนุญาตจับสัตว์น้ำ (ยกเว้นผู้ที่ประกอบกิจการเรือประมงที่ไม่เกินขนาด 0.5 ตันและผู้ที่ไม่ใช่เรือเป็นพาหนะในการประกอบกิจการประมง) ซึ่งมีการระบุรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับการจับสัตว์น้ำ อาทิ ชนิดของสัตว์น้ำ เครื่องมือที่ใช้ในการจับสัตว์น้ำ พื้นที่และเส้นทาง รวมถึงระยะเวลาที่สามารถจับสัตว์น้ำได้ เป็นต้น (ส่วนวิเคราะห์เศรษฐกิจ ฝ่ายวิชาการ, 2549)

ภาพที่ 20 ปลาในเวียดนามที่มีมูลค่าทางการค้า

ที่มา : วิงค์ บา เวียด (Vinh ba viet), 2003

ตารางที่ 1 การส่งออกอาหารทะเลของเวียดนามในปี 2007-2015 (ล้านเหรียญสหรัฐ)

Year	Value (Million US\$)	Growth rate (%)
2007	3.762	
2008	4.500	20
2009	4.250	-6

ที่มา : GDVC, 2016

ตารางที่ 2 การส่งออกอาหารทะเลของเวียดนามในปี 2017 (ล้านเหรียญสหรัฐ)

การส่งออกอาหารทะเลของประเทศเวียดนามในปี 2017 (ล้านเหรียญสหรัฐ)

สินค้า	ตั้งแต่ 1/1- 15/12/2017	ในช่วงเวลา เดียวกันของปี 2016	จำนวน คาดคะเน 2017	เทียบกับ 2016 (%)
กุ้ง	3,672,133	+22.3	3,829,263	21.5
กุ้งขาว	2,403,011	+28.9	2,507,846	28.1
กุ้งกุลาดำ	840,398	-5.7	872,113	-6.3
ปลาฉลาม	1,704,610	+5.2	1,781,745	3.9
ปลาทูน่า	567,411	+18.2	593,246	16.4
ปลาทูน่า ประเภท 15	260,154	+22.2	272,453	-4.1
ประเภท 03	307,257	+14.9	320,794	42.2
ปลาประเภทอื่นๆ ยกเว้น ปลาทูน่า และ ปลาฉลาม	1,267,142	+17.1	1,328,958	16.7
หอย	692,694	+40.4	721,511	37.8
หมึก	596,178	+44.5	621,536	41.6
หอยสองฝา	94,466	+20.4	97,907	19.0
ปูและกุ้งชนิดอื่น ๆ	111,514	-6.6	117,131	-5.9
รวมทั้งหมด	8,015,484	+17.9	8,371,854	18.7

ที่มา : VASEP, 2017

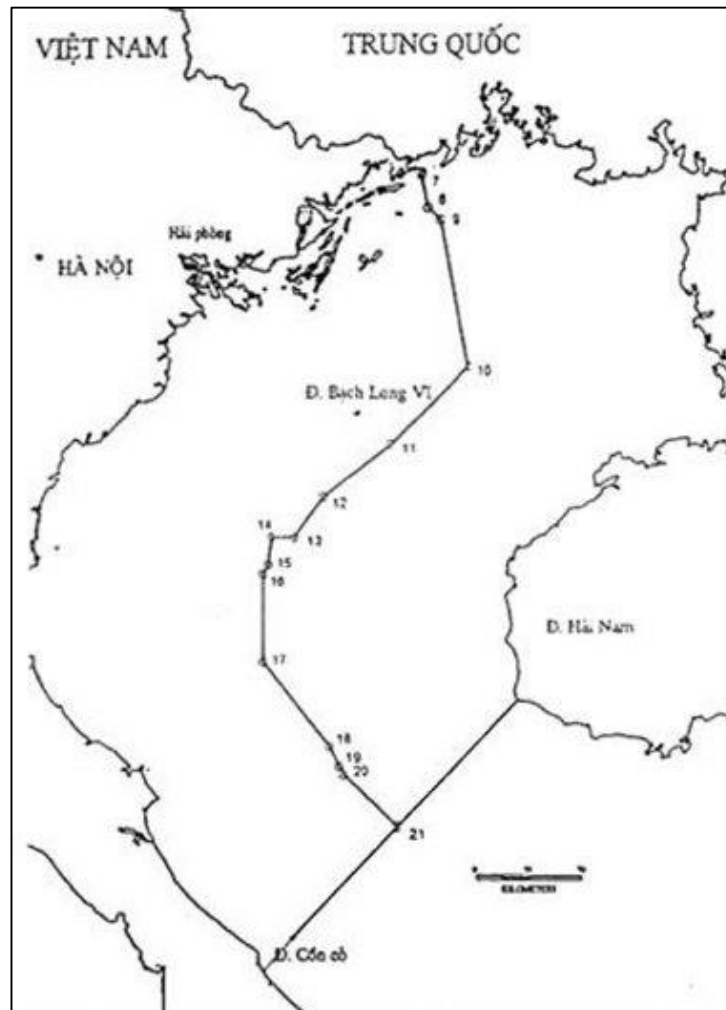
2. ทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม

ผลของการวิเคราะห์ทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงเวียดนาม มีความได้เปรียบกว่าประเทศอื่นๆ ในอาเซียน เพราะมีชายฝั่งทะเลยาวถึง 3,260 กิโลเมตร ตลอดจนพื้นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำของเวียดนามขยายเกือบ 1 ล้านเฮกตาร์ พร้อมกับพื้นที่ผิวน้ำกว่า 7 แสนเฮกตาร์ การเลือกแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงมีความสำคัญอย่างมาก การเลือกทำเลที่ตั้งเพื่อลดต้นทุนในด้านต่างๆ เช่น แหล่งป้อนวัตถุดิบ ด้านการขนส่ง ด้านการผลิต เป็นต้น ดังนั้นการเลือกทำเลในการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมประมงจึงเป็นสิ่งแรกที่ต้องพิจารณาในการตั้งถิ่นฐานของแต่ละพื้นที่ของอุตสาหกรรมประมง

เนื่องจากสภาพภูมิประเทศที่เอื้ออำนวยทำให้มีอุตสาหกรรมประมงน้ำเค็ม พื้นที่ทำประมงทะเลได้ตั้งแต่ภาคเหนือของประเทศบริเวณอ่าวตังเกี๋ย ต่อมายังภาคกลางและภาคใต้บริเวณทะเลจีนใต้ โดยมีพื้นที่ทำประมงสำคัญที่สุด อยู่บริเวณทะเลจีนใต้ในแถบพื้นที่ภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศ ทั้งนี้ การทำประมงน้ำเค็มของเวียดนามแบ่งตามระดับความลึกของน้ำทะเลได้ 2 ลักษณะ คือ ประมงชายฝั่ง และประมงน้ำลึก

- ประมงชายฝั่ง มีลักษณะแบบประมงพื้นบ้าน โดยพื้นที่ที่ทำประมงส่วนใหญ่จะอยู่บริเวณทะเลสาบน้ำเค็มริมชายฝั่ง สามเหลี่ยมปากแม่น้ำ พื้นที่ป่าชายเลน และบริเวณไม่เกิน 5 ไมล์ทะเลจากชายฝั่ง
- ประมงน้ำลึก การจับปลาในระยะห่างจากฝั่งแต่ไม่เกินระยะ 200 ไมล์ทะเลจากชายฝั่ง

ซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ โดยบริเวณอ่าวตังเกี๋ย และภาคใต้ของประเทศกำหนดระดับความลึกของน้ำทะเลสำหรับการทำประมงชายฝั่งไว้ไม่เกิน 50 เมตร

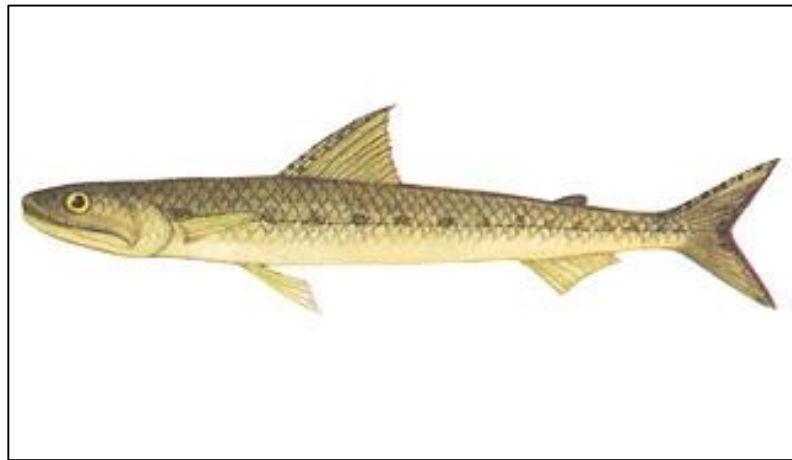

ภาพที่ 21 แผนที่ขอบเขตของอ่าวตังเกี๋ยได้ข้อตกลงลงนามในปี 2000
ระหว่างเวียดนามกับจีน ที่มา : Hình: Vu Huu San.2017

ในบริเวณภาคกลางมีการกำหนดความลึกของน้ำทะเลในการทำประมงชายฝั่งไว้ที่ ระดับความลึกไม่เกิน 50 เมตร หากระดับความลึกของน้ำทะเลเกินกว่าที่กำหนดไว้จะถือว่าเป็นการทำประมงน้ำลึก อีกทั้งปริมาณผลผลิตประมงทะเลส่วนใหญ่ของเวียดนามถูกนำไปขึ้นฝั่งที่บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง (Mekong River Delta) เป็นจำนวนมาก ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศเวียดนาม ด้วยเหตุนี้ โรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารทะเลส่วนใหญ่จึงตั้งอยู่บริเวณภาคใต้ตั้งแต่จังหวัด Khanh Hoa ถึงจังหวัด Ca Mau เพื่อความสะดวกในการขนส่งวัตถุดิบป้อน เช่น โรงงานอุตสาหกรรมแปรรูป (ส่วนวิเคราะห์เศรษฐกิจ ฝ่ายวิชาการ.2549) ผลผลิตประมงน้ำเค็มที่สำคัญ เช่น ปลาทูน่า ปลาปากคมจุด(Lizard Fish) เป็นต้น

ภาพที่ 22 ปลาทูน่าคริบเหลืองที่จับได้โดยชาวประมงในจังหวัด Binh Dinh
ที่มา : Hoang Trong.2014

ภาพที่ 23 ปลาปากคมจุด ชื่อวิทยาศาสตร์ว่า *Saurida undosquamis*
ที่มา : กรมประมงกระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2015

ตารางที่ 3 แหล่งประมงที่สำคัญของเวียดนาม

แหล่งทำประมง	ทรัพยากรประมงที่สำคัญ
Bach Long Vi	Long Spine, Sea Bream, Round Scad, Lizardfish, Threadfin Bream
Long Chau	Sardinella Gibbosa
Hon Me	Anchovy, Sardinella Gibbosa
Tonkin Gulf Mouth	Round Scad, Sardinella, Rainbow Sardine
Hon Gio	Threadfin, Threadfin Bream, Toothless Trevally, Gray Bream, Lizardfish
Da Nang	Lizardfish, Bigeye, Threadfin Bream, Yellow Bream
Quy Nhon	Bigeye Tuna, Lizardfish, Threadfin Bream, Croaker
Phan Thiet	Lizardfish, Bigeye, Scad
Phu Quy (Cu Lao Thu)	Brushtooth Lizardfish, Bigeye, Threadfin
Con Son	Round Scad, Snappers, Yellow-stripe Trevally, Threadfin Bream, Threadfin Lizardfish
Mekong Mouth	Threadfin, Sardinella, Toothless Trevally, Croaker, Snappers
Mekong	Yellow-stripe Trevally, Snappers, Thrapon, Ponyfish, Threadfin Bream
Phu Quoc	Yellow-stripe Trevally, Snappers, Thrapon, Ponyfish, Threadfin Bream

ที่มา : World Bank-Fisheries Sector Report Vietnam, 2014

แหล่งอุตสาหกรรมประมงน้ำจืด เวียดนามมีพื้นที่ซึ่งเป็นแหล่งน้ำจืดธรรมชาติในประเทศ ประมาณ 1,700,000 เฮกตาร์ (สามารถใช้สำหรับเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ)(MoFI, 1994) นาข้าวและพื้นที่ ในฤดูน้ำหลาก ซึ่งพื้นที่เหล่านี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากการสร้างเขื่อนและอ่างเก็บน้ำ นอกจากนี้ โครงการก่อสร้างแหล่งกักเก็บน้ำที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้พื้นที่ ทำประมงน้ำจืด ของเวียดนามมีมากขึ้น ขณะเดียวกันผลผลิตประมงน้ำจืดที่ได้ก็มีมากขึ้นตามการขยายพื้นที่ทำ ประมง สำหรับแหล่งทรัพยากรประมงน้ำจืดที่สำคัญของเวียดนาม เช่น ฮานอย (Hanoi), บาเคื่อง (Binh Duong), เกิ่นเถ่อ (Can Tho), เฮว กาง (Hau Giang), ดองเทีบ (Dong Thap) และ อานกาง (An Giang) (VASEP, 2017) อีกทั้งยังมีระบบแม่น้ำที่หนาแน่น ได้แก่ บริเวณแม่น้ำโขง และแม่น้ำแดง บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขงมีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมเป็นพื้นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและการ ส่องออกที่สำคัญของเวียดนาม โดยมีผลผลิตประมงน้ำจืดที่สำคัญ คือ ปลาทุ ปลานิล ปลาดูเพียน ปลาหมอเทศ ปลาทับทิม ปลาช่อน และปลาสวาย เป็นต้น

ภาพที่ 24 ปลาสวาย ชื่อวิทยาศาสตร์: *Pangasianodon hypophthalmus*
ที่มา : KANITAWEB.2016

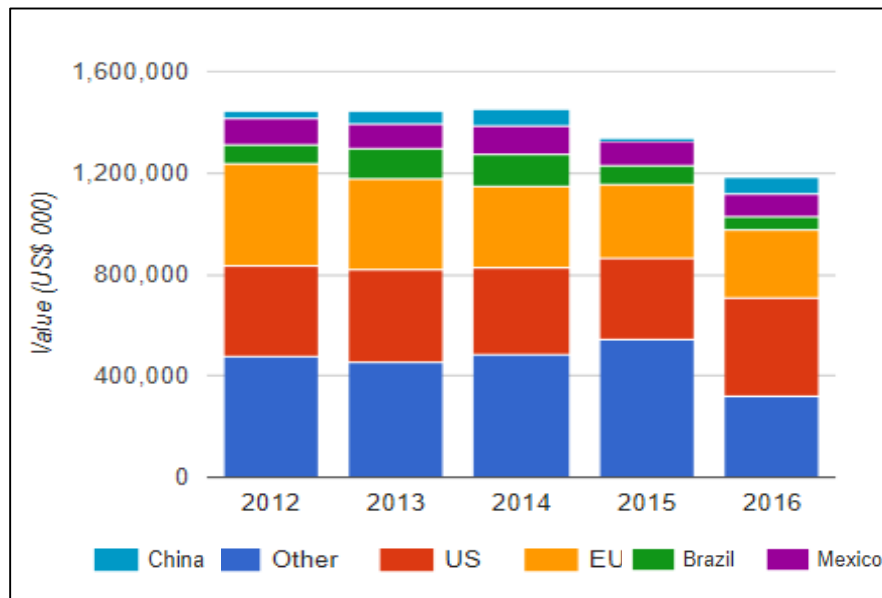
ภาพที่ 25 ปลาหมอเทศ ชื่อวิทยาศาสตร์: *Oreochromis mossambicus*
ที่มา : Neung Esan108.2016

แหล่งอุตสาหกรรมประมงเพาะเลี้ยง การผลิตของเวียดนามในภาคการประมงเติบโตขึ้นอย่างมากและการเติบโตนี้สามารถทำได้ เนื่องมาจากการขยายตัวของการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำที่เพิ่มขึ้น ในปี 2556 เวียดนามมีพื้นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำประมาณ 1,700,000 เฮกตาร์ โดยแบ่งพื้นที่เป็น 3 ประเภทคือ การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเค็ม การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจืดและน้ำกร่อย ซึ่งชนิดของปลาที่เลี้ยงจะแตกต่างกันไปตามแต่ละพื้นที่

การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเค็มโดยส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นการเพาะเลี้ยงในกระชัง ปลาที่นิยมเลี้ยง คือ ปลาช่อนทะเลและปลาอื่นๆ เลี้ยงหอยนารมเพื่อเอาไข่มุก กุ้งล็อบสเตอร์ โดยอาศัยการกักและเลี้ยงลูกปลานานาชนิดจากธรรมชาติ เนื่องด้วยเทคโนโลยีการเพาะเลี้ยงในน้ำเค็มยังไม่ก้าวหน้าพอ ผลผลิตการเพาะเลี้ยงในน้ำเค็มทั้งหมดอยู่ที่ประมาณ 450,000 ตัน ในปี 2555

(Offshore Vessel : General Statistics Office Of Vietnam, 2016)

การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจืดในประเทศเวียดนาม ส่วนมากจะเป็นการเพาะเลี้ยงในบ่อน้ำ ร่องน้ำในสวน นาข้าว กระชังในอ่างเก็บน้ำ ทะเลสาบ หรือในแม่น้ำ ในปัจจุบันรัฐบาลเวียดนามได้ให้ความสำคัญกับการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเพื่อการส่งออกเป็นอย่างมาก ชนิดปลาที่นิยมเลี้ยง คือ ปลาสาวย ปลาตะเพียน ปลาไน ปลานิล(ประมาณ 1 แสนตันต่อปี) (รศ.ดร.เรืองไกร โดกฤษณะ และคณะ, 2559) โดยเฉพาะการเพาะเลี้ยงปลาสาวย ซึ่งเป็นปลาเนื้อขาวราคาสูงที่ส่งออกสหภาพยุโรปและสามารถทำรายได้จำนวนมาก มีมูลค่ารวมทั้งสิ้นกว่า 540,000 ตันในปี 2014 มูลค่าทางการค้า 1,720 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ตัวเลขลดลงในปี 2015 มีจำนวนทั้งสิ้น 450,000 ตันมูลค่า 1,42 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรปเป็นตลาดนำเข้าหลัก แต่ละประเทศจะรับผิดชอบประมาณ 22% ของส่วนแบ่งการตลาดทั้งหมด ในสหภาพยุโรปตลาดหลัก คือ สเปน เนเธอร์แลนด์ สหราชอาณาจักร และเยอรมนี คิดเป็นสัดส่วนประมาณ 56% ของทั้งหมดในสหภาพยุโรป (SeafoodsTrade, 2017)

ภาพที่ 26 การส่งออกของปลาซวายในปี 2016

ที่มา : Trade Map (2017), International Trade Centre intracen.org

(2016 represents mirror data) and VASEP (2017)

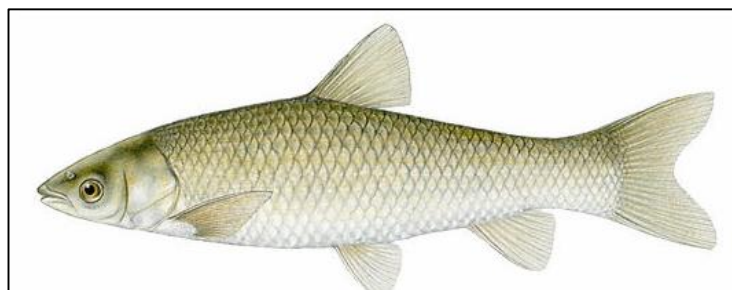

ภาพที่ 27 ลักษณะเนื้อปลาซวาย

ที่มา : Thammachart Seafood Retail Co., Ltd.2017

การเพาะเลี้ยงน้ำกร่อย ส่วนใหญ่จะเป็นการเลี้ยงกึ่งชนิดต่างๆและปุทะเล รูปแบบการเลี้ยงแบ่งได้เป็น การเลี้ยงแบบธรรมชาติ การเลี้ยงแบบกึ่งธรรมชาติ การเลี้ยงแบบเข้มข้น และการเลี้ยงแบบกึ่งเข้มข้น(รศ.ดร.เรืองโร โตกฤษณะ และคณะ, 2559)

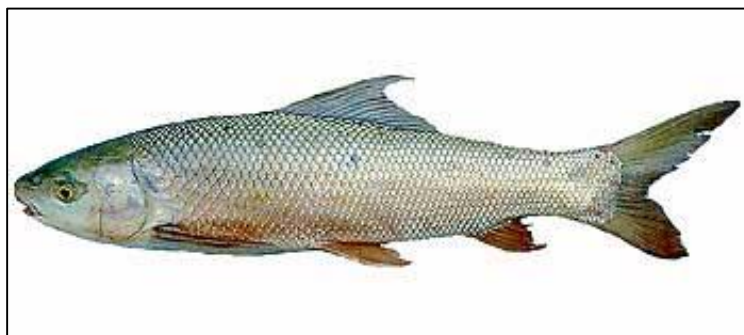
ในภาคเหนือของประเทศเวียดนามจะเป็นการเพาะเลี้ยงปลาแบบรวม โดยนิยมเลี้ยงปลาเฉา ปลาช่ง ปลาเกล็ดเงินในบ่อรวมกัน ในขณะที่ตอนใต้ของประเทศ มีการเพาะเลี้ยงปลาน้ำจืดอย่างหนาแน่น นิยมเลี้ยงปลาแบบกระชังในแม่น้ำโขงและแม่น้ำบาสัก ส่วนการเพาะเลี้ยงบริเวณติดกับประเทศกัมพูชาจะเน้นการเลี้ยงปลาสวาย ปลานวลจันทร์ และปลาช่อน เป็นต้น

ภาพที่ 28 ปลาเฉา (ชื่ออังกฤษ: Grass Carp, ชื่อวิทยาศาสตร์: *Ctenopharyngodon idella*)
ที่มา : ไทยเกษตรศาสตร์, 2013

ภาพที่ 29 ปลาช่ง หรือ ปลาช่งฮือ หรือ ปลาหัวโต
(ชื่ออังกฤษ: Bighead carp; ชื่อวิทยาศาสตร์: *Hypophthalmichthys nobilis*)
ที่มา : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, มปป

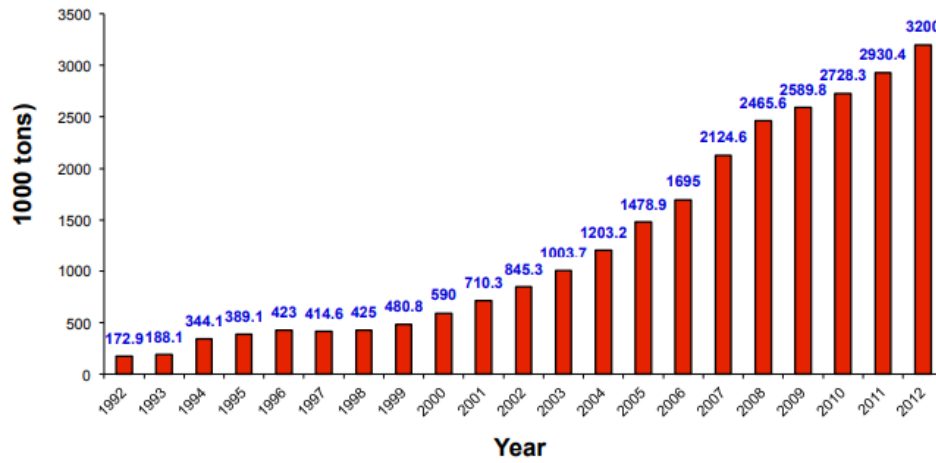
ภาพที่ 30 ปลานวลจันทร์น้ำจืด

(ชื่ออังกฤษ: smallscale mud carp; ชื่อวิทยาศาสตร์: *Cirrhinus microlepis*)

ที่มา : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, มปป

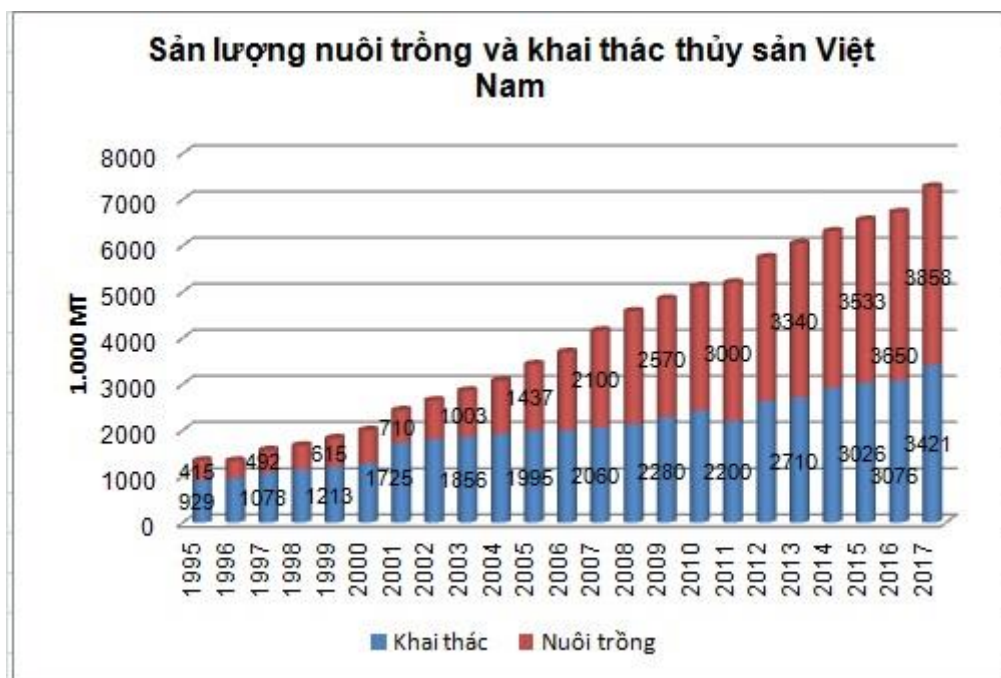
ปัจจุบันการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในเวียดนามมีความสำคัญมากขึ้นเป็นลำดับ ดังเห็นได้จากผลผลิตประมงที่ได้จากการเพาะเลี้ยงของเวียดนาม ในปี2017 มีมูลค่าประมาณ 3,858 ล้านดอลลาร์ เพิ่มขึ้น 5.5% เมื่อเทียบกับปี 2016 พื้นที่หลักในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ คือ สามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง(Mekong River Delta) ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ ด้วยเหตุนี้ โรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารทะเลส่วนใหญ่จึงตั้งอยู่บริเวณภาคใต้ตั้งแต่จังหวัด กัง ฮวา(Khanh Hoa) ถึงจังหวัด กาม่า (Ca Mau) เพื่อความสะดวกในการขนส่งวัตถุดิบป้อนให้แก่โรงงานอุตสาหกรรมแปรรูป

Vietnam Aquaculture production 1992 - 2012

ภาพที่ 31 การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเวียดนามตั้งแต่ปี 1992-2012 (2535-2556)

ที่มา : NSO and Dfish

ภาพที่ 32 การเพาะเลี้ยงและการจับปลา ปี 1995-2017

ที่มา VASEP, 2017

พื้นที่การประมงที่มีการทำอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม การผลิตและการส่งออกอุตสาหกรรมประมงของเวียดนามนั้นมีการกระจายอยู่ทั่วประเทศ เช่น อาหารทะเล ปลาน้ำจืด เป็นต้น โดยสามารถแบ่งออกเป็น 5 ภูมิภาคหลักๆ ได้แก่ ภาคเหนือตอนกลาง ชายฝั่งทะเลตอนใต้ ภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้ พื้นที่ชายฝั่งทะเลของสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง

ภาคเหนือตอนกลาง, ชายฝั่งตอนกลาง : การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำกร่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การส่งเสริมศักยภาพการเพาะเลี้ยงสัตว์ทะเลโดยมุ่งเน้นที่จำนวนส่วนใหญ่ เช่น กุ้ง หอยนางรม หอยเป่า อู ปลาเก๋า ปลาปู และปลากะพงแดง

ชายฝั่งทะเลตอนใต้ : การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำกร่อย โดยหลักที่เพาะเลี้ยง คือ ปลานิล และกุ้ง

ภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้ รวม 4 จังหวัดของ ฉิ่งถวน(Ninh Thuan), บิ่งถวน(Binh Thuan), บาเลีย (Bà Rịa), วุงเต่า (Vung Tàu) และโฮจิมินห์ (Ho Chi Minh) ส่วนใหญ่ทำการเกษตรและเพาะสายพันธุ์สัตว์ในอ่างเก็บน้ำจืดและน้ำกร่อย เช่น ปลาเก๋า ปลาช่อนทะเล ปลานิล และกุ้งทุกชนิด

พื้นที่ชายฝั่งทะเลของสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง ได้แก่ พื้นที่ชายฝั่งของสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง เช่น เทียนเกียง (Tien Giang), เบนแจ้ (Ben Tre), จาวิงค์ (Trà Vinh), ซอคจรง (Sóc Trang), บัคลิ้ว (Bac Liêu), กามา (Cà Mau) และ เกียนกาง (Kiên Giang) เป็นการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำทุกชนิด โดยเฉพาะ กุ้ง ปลาก๊าด หอยแครง และปลาทะเลบางชนิด

จังหวัดในภูมิภาคในพื้นที่น้ำจืด ตั้งอยู่ในพื้นที่ลุ่มแต่มีระบบแม่น้ำที่หนาแน่น คือ ฮานอย (HaNoi), บิงค์เคื่อง (Binh Duong), เกิ่นเถอ (Can Tho), เฮิวกาง (Hau Giang), ดองเทิบ (Dong Thap) และ อานกาง (An Giang) ผลผลิตที่ได้ส่วนใหญ่ เช่น ปลาหู ปลานิล และปลาคาร์พ

ภาพที่ 33 พื้นที่หลักในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ “สามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง”
ที่มา VASEP, 2016

โรงงานอุตสาหกรรมประมงในเวียดนาม ส่วนใหญ่มีการกระจายตัวอยู่บริเวณเวียดนามใต้ จำนวนทั้งหมดของโรงงานอุตสาหกรรมประมง คือ 377 โรงงาน ได้แก่

- เมืองโฮจิมิน (Ho Chi Minh)	186 โรงงาน
- เมืองบิงดิงท์ (Binh Dinh)	3 โรงงาน
- เมืองคาม่า (Camau)	32 โรงงาน
- เมืองลักซา, เกียนยาง (Lac Gia, Kien Giang)	10 โรงงาน
- เมืองนามฟอง (Nam Phong)	1 โรงงาน
- เมืองหุงเถ่า (Vung Tau)	10 โรงงาน
- เมืองมื่อเทอ, เตียนยาง (My Tho, Tien Giang)	1 โรงงาน
- เมืองอานยาง (An Giang)	28 โรงงาน
- เมืองเกิ่นเถ่อ (Can Tho)	24 โรงงาน
- เมืองลองชวาน (Long Xuyen)	6 โรงงาน
- เมืองถางทุย, อานฟอง, วิ่งลอง (Thanh Thuy, An Phong, Vinh Long)	1 โรงงาน
- เมืองด่องไน (Dong Nai)	2 โรงงาน
- เมืองซาชาย, บัคลิ้ว (Gia Rai, Bac Lieu)	1 โรงงาน
- เมืองตุยฮวา (Tuy Hoa)	1 โรงงาน
- เมืองเบนแจ้ (Ben Tre)	3 โรงงาน
- เมืองโด่งทีบ (Dong Thap)	7 โรงงาน
- เมืองเวญนิงห์ (Van Ninh)	1 โรงงาน
- เมืองญูจาง (Nha Trang)	14 โรงงาน
- เมืองกามซัง (Cam Rang)	2 โรงงาน
- เมืองแก่งฮวา (Khanh Hoa)	14 โรงงาน
- เมืองดานัง (Da Nang)	8 โรงงาน
- เมืองกวางนัม (Quang Nam)	1 โรงงาน
- เมืองกาวลาง (Cao Lanh)	2 โรงงาน
- เมืองฮานอย (Hanoi)	7 โรงงาน
- เมืองฟานเทียต (Phan Thiet)	2 โรงงาน
- เมืองบิงห์ทวาน (Binh Thuan)	2 โรงงาน

- เมืองเฮียวยาง (Hau Giang)	1 โรงงาน
- เมืองบั๊กลิ้ว (Bac Lieu)	1 โรงงาน
- เมืองฮายฟอง (Hai Phong)	2 โรงงาน
- เมืองเงินแองค์ (Tran Anh)	5 โรงงาน
- เมืองบาเลียด (Ba Ria)	2 โรงงาน
- เมืองบาน่า (Ba Na)	1 โรงงาน
- เมืองฟูฮวน (Phu Nhuan)	1 โรงงาน
- เมืองจางบาง, ไตนิงห์ (Trang Bang, Tay Ninh)	1 โรงงาน

ยังไม่นับรวมกับโรงงานที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนตามกฎหมายอีกและโรงงานที่ไม่ได้มาตรฐานและผิดกฎหมายอีกหลายร้อยจำนวนโรงงาน (SEA-EX. Seafood Industry Contacts & Information By Country, 2017)

3. ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่ออุตสาหกรรมประมงของเวียดนาม

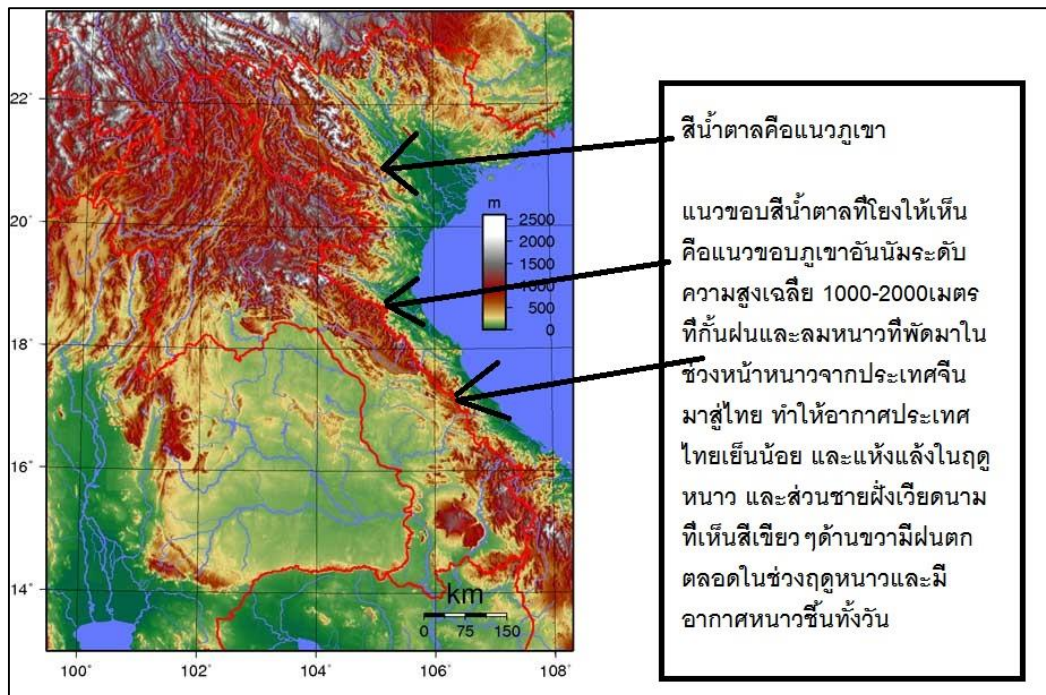
ประเทศเวียดนามมีพื้นที่อำนาจต่อการทำอุตสาหกรรมประมง รวมถึงปัจจัยสภาพแวดล้อม กระแสน้ำ และปัจจัยอื่นๆ เช่น ความเค็มและออกซิเจน การหมุนเวียนของกระแสน้ำ เป็นตัวสนับสนุนให้ประเทศเวียดนามมีแหล่งอุตสาหกรรมประมงที่สมบูรณ์

3.1 ที่ตั้ง

เวียดนามมีพื้นที่ประมาณ 327,500 ตารางกิโลเมตร ความยาวจากเหนือจรดใต้ 1,650 กิโลเมตร ขนานไปตามแนวยาวของคาบสมุทรอินโดจีน ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกยาวถึง 3,444 กิโลเมตรจึงมีเมืองท่าหลายแห่งเป็นศูนย์กลางทางการค้าที่สำคัญของประเทศ และมีท่าเรือจำนวนมากเป็นช่องทางในการขนส่งและกระจายสินค้า นอกจากนี้ยังมีไหล่น้ำและหมู่เกาะต่างๆ อีกนับพันเกาะเรียงรายตั้งแต่อ่าวตังเกี๋ยไปจนถึงอ่าวไทย

อ่าวตังเกี๋ยตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือทะเลจีนใต้ มีพื้นที่ทะเลที่สมบูรณ์มีปริมาณอินทรีย์วัตถุจำนวนมากมหาศาลสำหรับสัตว์น้ำหลายชนิด ดังนั้นบริเวณอ่าวตังเกี๋ยมีลักษณะเด่น คือระบบนิเวศในบริเวณปากแม่น้ำที่ราบและพื้นที่น้ำขึ้นน้ำลงซึ่งมีการวางไข่และการวางไข่ของสัตว์น้ำหลายชนิดส่วนใหญ่เป็นสายพันธุ์ที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูงและถูกใช้ประโยชน์มากเกินไป เช่น ปลาปากคมจุด ปลาหูน้ำ ปลาตาหวาน ปลาทุมบ้า ปลาตาบ ปลาลัง

ทิศเหนือ มีอาณาเขตติดกับประเทศจีนบริเวณมณฑลยูนนาน กว่างซีและกวางตุ้ง มีพรมแดนร่วมกันยาว 728 กิโลเมตร ทิศตะวันตกมีอาณาเขตติดกับประเทศลาว มีพรมแดนร่วมกันยาว 1,555 กิโลเมตร และประเทศกัมพูชามีพรมแดนร่วมกันยาว 728 กิโลเมตร ทิศตะวันออกติดต่อกับอ่าวตังเกี๋ยและทะเลจีนใต้ ทิศใต้ ติดต่อกับทะเลจีนใต้และอ่าวไทยเทือกเขาที่สำคัญของเวียดนาม คือ เทือกเขาอันนัมมีความยาวทั้งสิ้น 1,100 กิโลเมตร ทอดตัวจากที่ราบสูงทางตอนเหนือของประเทศลาวไปยังตอนกลางและตอนใต้ของประเทศเวียดนาม เป็นแนวพรมแดนกั้นระหว่างเวียดนามกับลาวและกัมพูชา เป็นเทือกเขาอันนัมให้ต้นกำเนิดของแม่น้ำหลายสาย นอกจากนี้ยังมีแม่น้ำที่มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของจีนและไหลเข้าสู่เวียดนามทางทิศเหนือ แม่น้ำสายสำคัญของเวียดนาม ได้แก่ แม่น้ำแดง แม่น้ำดำ แม่น้ำกุง แม่น้ำหอมและแม่น้ำโขง (บทความธรรมชาติ DMC.ความรู้รอบตัว.2557) ทำให้เกิดประมงน้ำจืด และการเพาะเลี้ยงปลาน้ำจืด เนื่องจากมีน้ำหมุนเวียนไหลตลอดเวลา เป็นแหล่งเกิดปลาหลากหลายสายพันธุ์

ภาพที่ 35 เทือกเขาอันนัมเป็นต้นกำเนิดของแม่น้ำหลายสาย
 เป็นแนวพรมแดนกั้นระหว่างเวียดนามกับลาวและกัมพูชา
 แหล่งที่มา : Zaluniang, 2557

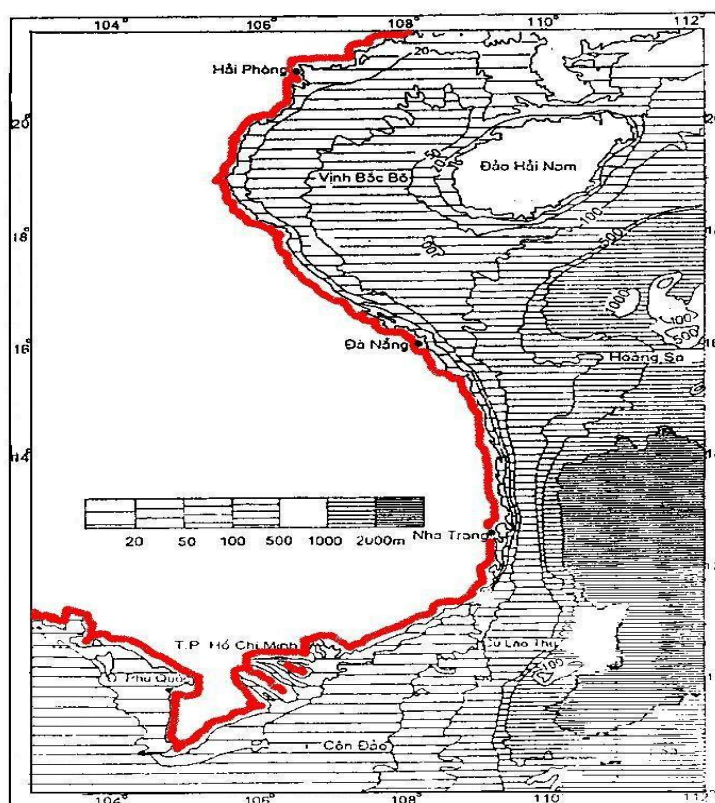

ภาพที่ 36 แผนที่ตั้งและอาณาเขตประเทศเวียดนาม

แหล่งที่มา : Ezilon, 2009

ลักษณะของความลาดชันของทวีปและแอ่งน้ำลึก ความลาดชันของทวีป ความลาดชันของเวียดนามเป็นเส้นทวีปเล็กๆไปตามเส้นเมริเดียนซึ่งมีความกว้างประมาณ 18 - 220 กิโลเมตร แถบแผ่นดินใหญ่มีความกว้าง 50-60 กิโลเมตร และนอกชายฝั่งของ ดานัง(Da Nang) – บิ่งห์ดิง(Binh Dinh) แผ่นดินใหญ่มีความกว้างสูงสุด 220 กิโลเมตร จังหวัด ฟุเยน(Phu Yen) – แกงก์ฮวา(Khanh Hoa) มีความลาดเอียงและเป็นประเทศที่เล็กที่สุดใน กามแซงค์(Cam Ranh) เพียง 18 กิโลเมตร เท่านั้น

การกระจายตามแนวลาดเขาของทวีปเวียดนามมีสามแอ่งน้ำลึก : เมืองวุงห์บัค และฮวงซา (Vung Bac, Hoang Sa) มีความกว้างเฉลี่ย 100 กิโลเมตร ความลึก 3,500 เมตร บ่อนอกชายฝั่งของเมือง ดานัง(Da nang) มีความลึกเฉลี่ย 2,000-2,500 เมตร อ่างน้ำตื้น ดาลาวัน(Dalawan) มีขนาดเฉลี่ย 120 - 200 กิโลเมตร มีความลึก 3,000 เมตร โครงสร้างทั่วไปของภูมิประเทศและรูปร่างทางธรณีวิทยาของน่านน้ำเวียดนามแสดงไว้ในภาพที่ 21

ภาพที่ 37 ภูมิประเทศของไหล่ทวีปในประเทศเวียดนามและพื้นที่ใกล้เคียง แหล่งที่มา จิ้ง ฟลูว (Trinh Phung) และ เหวียน วาน ตัก (Nguyen Van Tac)

3.2. สภาพอากาศและมรสุม

สภาพภูมิอากาศเวียดนามอยู่ในเขตร้อนตลอดทั้งปีมีอุณหภูมิสูงและมีความชื้นสูง ภาคเหนือได้รับอิทธิพลจากจีนแผ่นดินใหญ่ ดังนั้นจึงมีสภาพภูมิอากาศที่แปรปรวนจากทะเลจีนใต้ ทำให้มีผลกระทบอย่างมากต่อสภาพอากาศมรสุมเขตร้อนของประเทศเวียดนาม เพราะ เนื่องจากมรสุมเขตร้อนที่มีอากาศแปรปรวนทั้งเขตชายแดนของเวียดนาม จึงทำให้มีการก่อตัวบริเวณมรสุมและสภาพอากาศที่แตกต่างออกไป

สภาพอากาศของเวียดนามแตกต่างกันตั้งแต่เหนือจรดใต้และจากตะวันออกไปทางตะวันตก ในแต่ละฤดูจะมีอุณหภูมิต่างกันไปถึงอุณหภูมิสูง ทางด้านตอนเหนือของเวียดนามจะมีอุณหภูมิที่เฉลี่ยต่ำกว่าอุณหภูมิเฉลี่ยของประเทศอื่นๆ ในละติจูดเดียวกันในเอเชีย เนื่องจากอิทธิพลของมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือที่มีอิทธิพลกระทบโดยตรงอย่างมากเวียดนามสามารถแบ่งออกเป็น 2 เขตภูมิอากาศที่สำคัญ :

- ภาคเหนือ เป็นมรสุมเขตร้อนที่มีฤดูกาลที่แตกต่างกัน 4 ฤดู (ฤดูใบไม้ผลิ - ฤดูร้อน - ฤดูใบไม้ร่วง) อิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ (จากแผ่นดินใหญ่ในเอเชียไปและมรสุมตะวันออกเฉียงใต้ที่มีความชื้นสูง)
- ภาคกลาง มี 2 ฤดู ได้แก่ ฤดูแล้งและฤดูฝน บริเวณนี้ได้รับอิทธิพลจากอากาศภาคเหนือและภาคใต้ อุณหภูมิภาคกลางอาจสูงถึง 39 องศา และต่ำถึง 19 องศา
- ภาคใต้ พื้นที่ส่วนน้อยจะได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมอากาศเย็น เพราะส่วนใหญ่จะเป็นเขตร้อนและค่อนข้างร้อนตลอดทั้งปี อีกทั้งยังแบ่งออกเป็น 2 ฤดูกาล (ฤดูแล้งและฤดูฝน) (Hai Van Pass, 2015)

นอกจากนี้เนื่องจากโครงสร้างของภูมิประเทศเวียดนามมีเขตภูมิอากาศที่แตกต่างกัน ทำให้มีสภาพอากาศที่หนาวเย็นบางพื้นที่ เช่น ในพื้นที่ ซาปา (SaPa) จังหวัด ลาวไก (LaoCai) ; ดาลัด (DaLat) จังหวัด ล่ามดอง (LamDong) ลักษณะภูมิประเทศเวียดนามมีความหลากหลาย ด้าน เนินเขา, ที่ราบ, แนวชายฝั่งและไหลทวีปสะท้อนถึงประวัติความเป็นมาของการพัฒนาทางธรณีวิทยาภูมิประเทศที่ยาวนานในสภาพอากาศมรสุมสภาพอากาศที่ร้อนและชื้น และภูมิประเทศที่ต่ำลงมาตามทิศทางของภาคเหนือตอนกลาง และชายฝั่งทะเลตอนใต้ ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน โดยการไหลของแม่น้ำสายใหญ่ และกลายเป็นแหล่งทำประมงขนาดใหญ่ของเวียดนาม

อุณหภูมิของน้ำก็เป็นปัจจัยหนึ่งในการเพาะเลี้ยงสัตว์ อุณหภูมิในบ่อจะขึ้นอยู่กับสภาพอากาศพื้นที่นั้น เมื่ออุณหภูมิของอากาศเพิ่มขึ้นน้ำก็จะร้อนขึ้น แต่ความผันผวนของอุณหภูมิน้ำในบ่อจะช้ากว่าในอากาศ ในประเทศเวียดนามโดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดภาคกลาง อากาศร้อนชื้นและมีแดดแรง ทำให้อุณหภูมิของน้ำสูงขึ้น จึงน้ำในบ่อก็มีอุณหภูมิเพิ่มขึ้นส่งผลให้เกิดปลาตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับบ่อน้ำที่มีความลึกเพียงเล็กน้อย การเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิจะช้าลงหรือร้อนขึ้นสำหรับพื้นที่ที่มีน้ำปริมาณมาก การเพาะเลี้ยงในกระชังในพื้นที่ขนาดใหญ่ เช่น แม่น้ำมักจะไม่ค่อยมีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบจากการเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิที่มากเกินไปในระยะยาว แต่พื้นที่แม่น้ำขนาดเล็กและน้ำทะเลมีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบมากขึ้น แต่อุณหภูมิที่เพิ่มขึ้นยังเป็นเงื่อนไขที่ดีสำหรับการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ การเพิ่มความร้อนช่วยให้ผลผลิตของบ่อเพิ่มขึ้น และยังช่วยอำนวยความสะดวกในการพัฒนาสายพันธุ์น้ำที่เป็นแหล่งอาหารที่สำคัญสำหรับสายพันธุ์ ในจังหวัดภาคเหนือของเวียดนาม มีการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำโดยจำกัดด้วยอุณหภูมิตามฤดู คือ ฤดูใบไม้ผลิและช่วงฤดูร้อน เพราะเนื่องจากอุณหภูมิน้ำที่เพิ่มขึ้นในช่วงฤดูใบไม้ผลิจะช่วยส่งเสริมการพัฒนาวัชชีวะของน้ำทำให้สามารถได้ผลผลิตได้เร็วขึ้น ดังนั้นหากเป็นไปได้ที่จะหลีกเลี่ยงความเสี่ยงของปลาตายเนื่องจากความเค็มของน้ำลดลงอย่างฉับพลัน

ภูเขาที่มีพื้นที่ประมาณ 3 ใน 4 ของพื้นที่ แต่ส่วนใหญ่เป็นเทือกเขาต่ำ ภูมิประเทศมีน้อยกว่า 1,000 เมตร คิดเป็น 85% ของพื้นที่ ความสูงกว่า 2,000 เมตร มีเพียง 1% เท่านั้น เนินเขาของเวียดนามก่อรูปใหญ่ขึ้นไปทางทิศตะวันออกเฉียงเป็นระยะทาง 1,400 กิโลเมตร จากตะวันตกเฉียงเหนือไปยังตะวันออกเฉียงใต้ เทือกเขาที่ใหญ่ที่สุดตั้งอยู่ในภาคตะวันตกและตะวันตกเฉียงเหนือที่มียอดเขาสูงสุดในคาบสมุทรอินโดจีน คือ เทือกเขาฟานซิปัน ความสูง 3,143 เมตร ยาวไปทางด้านตะวันออกเฉียง และค่อยๆลดระดับลงและสิ้นสุดลงแถบชายฝั่งทะเลดำ ทำให้สภาพอากาศของแต่ละพื้นที่มีความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิส่งผลต่อการทำเกษตรกรรม หรือประมง

การเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิประเทศเวียดนามที่นำไปสู่การอพยพของปลาในและนอกแนวมหาสมุทรในแนวตั้งและแนวนอนและในช่วงฤดูหนาว ปลาในแนวโน้มน้ำที่ว่ายไปอยู่นอกชายฝั่งที่มีความอบอุ่นเป็นที่แพร่หลายมากขึ้น

ด้วยภูมิประเทศเวียดนามตั้งอยู่ติดทะเลทั้งชายฝั่งของประเทศ ทะเลเวียดนามได้รับมรดกจากโครงสร้างทางธรณีวิทยาที่ซับซ้อนของทะเลจีนใต้ ดังนั้นแนวชายฝั่งทะเลจึงมีความซับซ้อนและหลากหลาย รวมทั้งสภาพอากาศมรสุมที่ส่งผลต่อการทำประมงซึ่งได้รับอิทธิพลจากธรรมชาติในต่างระดับ รวมทั้งธาตุที่ไหลที่สะสมไหลจากที่สูงลงมาที่ต่ำและไหลลงทะเล อีกทั้งมีกระแสน้ำทะเล น้ำจืดไหลเวียนตามฤดูกาล ทำให้เกิดแพลงก์ตอนมากมายส่งผลให้เกิดเป็นแหล่งปลาที่ชุกชุมค่อนข้างมากตามจุดแม่น้ำหรือในบริเวณทะเลของประเทศเวียดนาม

3.3 ความเค็มและออกซิเจน

แหล่งน้ำและคุณภาพน้ำเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเจริญเติบโต สุขภาพ การดำรงชีพ การสืบพันธุ์และแพร่พันธุ์ของสัตว์น้ำ เนื่องจากสัตว์แต่ละชนิดของทั้งหมดจำเป็นต้องพึ่งพาการใช้ออกซิเจนที่มีปริมาณออกซิเจนในอากาศและมีเสถียรภาพเป็นสื่อกลางในการหายใจ การหาอาหาร การรักษาสมดุลของร่างกาย และการขับถ่ายของเสีย ดังนั้นน้ำจึงเปรียบเสมือนบ้านของสัตว์น้ำที่ไม่สามารถขาดออกซิเจนและน้ำได้ ที่สำคัญในการอยู่รอดของสัตว์น้ำซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัยด้านคุณภาพของน้ำที่ดึงดูดความสนใจของชาวประมงเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ สัตว์น้ำจะมีราคาดีและการเจริญเติบโตที่ดีได้ก็ขึ้นอยู่กับ การเลี้ยงดู ควบคุมคุณภาพของน้ำ

ออกซิเจนและก๊าซต่างๆจะผสมอยู่อากาศมากมาย ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อสัตว์บกน้อยกว่า สัตว์น้ำ เพราะ ในน้ำจะมีปริมาณออกซิเจนที่ละลายอยู่น้อยกว่าในอากาศมาก ออกซิเจนสามารถละลายได้ดีและมากกว่าในน้ำที่มีอุณหภูมิต่ำ แต่อัตราเมตะบอลิซึมของปลาจะลดต่ำลงในน้ำที่มีอุณหภูมิต่ำ ทำให้ปริมาณออกซิเจนที่ต้องการก็ลดน้อยลงกว่าในที่มีอุณหภูมิสูงด้วย

ปลาที่ตายเกิดจากสภาวะขาดออกซิเจน ปลาจะเริ่มลดกิจกรรมต่างๆ ลงเมื่อถึงจุดวิกฤติ เพื่อใช้ออกซิเจนให้น้อยที่สุด อัตราการเจริญและการสืบพันธุ์ของปลาจะลดลงอย่างมากที่สุด ถ้าสภาวะออกซิเจนต่ำดำเนินไปอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน การมีปริมาณออกซิเจนในน้ำต่ำมักมีสาเหตุมาจากภาวะมลพิษ เนื่องจากจำเป็นต้องใช้ออกซิเจนมากในการเน่าสลายของสารอินทรีย์ในน้ำ ในบริเวณน้ำจืดเขตร้อนจะพบปัญหานี้ได้มาก สัตว์น้ำต้องปรับตัวขึ้นมาหายใจที่ผิวน้ำเมื่อมีปริมาณออกซิเจนในน้ำลดต่ำลง ปลาหลายชนิดจำเป็นต้องปรับตัวและมีวิวัฒนาการของอวัยวะช่วยหายใจแบบต่างๆ เพื่อให้หายใจในอากาศแทนได้ใน (สุภาพร สุทธิเหลือง, มินวิทยา, 2559)

บริเวณชายฝั่งทะเลของประเทศเวียดนามเป็นบริเวณที่มีระบบนิเวศที่อุดมสมบูรณ์และมีความสำคัญหลากหลายชนิด ในช่วงปี 2558-2560 ที่ผ่านมากเกิดการแทรกซึมของน้ำเค็มในเวียดนามมีที่มีความซับซ้อนมาก ไม่เพียงแต่ในจังหวัดลุ่มแม่น้ำโขง แต่ยังเกิดที่จังหวัดในภาคกลาง เกิดการบุกรุกของน้ำเค็มจากทะเลเข้าชายฝั่งจำนวนมาก เนื่องจาก กระบวนการทางธรรมชาติ เช่น ฝนตก

และสิ่งมนุษย์ที่ได้สร้างขึ้น ทางประเทศเวียดนามจึงได้มีการแก้ไขและการปรับเปลี่ยนในการเลี้ยงช่วงฤดูต่างๆ เพื่อให้เกิดความสมดุลของตัวปลากับน้ำ และเพื่อลดการตายของปลา โดยการเลี้ยงปลาตามสภาพอากาศ และควบคุมอุณหภูมิของน้ำ เพื่อไม่ให้ น้ำร้อนจัดหรือเย็นจัดจนเกินไป รวมถึงการดูแลความเค็มของน้ำที่เวียดนามคำนึงถึงเสมอในการเลี้ยงปลา

ความเค็มของน้ำ หมายถึง ปริมาณของแข็ง (Solid) หรือเกลือแร่ต่าง ๆ โดยเฉพาะ โซเดียมคลอไรด์ (NaCl) ที่ละลายอยู่ในน้ำ โดยนิยามคิดเป็นหน่วยน้ำหนักของสารดังกล่าวเป็นกรัมต่อกิโลกรัมของน้ำ หรือส่วนในพัน (Part Per Thousand , ppt)

ในการเลี้ยงปลาในกระชังหรือบ่อ ความเค็มของน้ำมีผลต่อการดำรงชีวิตของสัตว์น้ำ โดยเฉพาะระบบการควบคุมปริมาณน้ำในร่างกายของสัตว์น้ำ (Water Regulatory System) ซึ่งมีผลมาจากความแตกต่างของแรงดันออสโมติก ระหว่างภายในตัวสัตว์น้ำและภายนอก สัตว์น้ำจืดจะมีแรงดันออสโมติก ภายในตัวสูงกว่าน้ำที่อยู่ภายนอก ดังนั้น น้ำภายนอกจึงสามารถแทรกซึมเข้าสู่ร่างกายได้ง่าย สัตว์น้ำจืดจึงต้องพยายามจัดเอาน้ำส่วนเกินเหล่านี้ออกไป ในทางตรงกันข้ามสัตว์น้ำเค็มที่อาศัยอยู่ในทะเลจะมีแรงดัน ออสโมติกต่ำกว่าน้ำทะเล จึงต้องทำให้ชาวประมงที่เพาะเลี้ยงปลามีการควบคุมและตรวจสอบความเค็มและออกซิเจนอยู่เสมอ

ดังนั้นสัตว์ทะเลจึงต้องพยายามเก็บรักษาปริมาณน้ำไว้ให้มาก สำหรับสัตว์น้ำบางชนิด โดยเฉพาะสัตว์น้ำกร่อยที่อาศัยอยู่บริเวณที่มีการเปลี่ยนแปลงของความเค็มจะมีความสามารถในการปรับตัวและทนทานต่อการเปลี่ยนแปลงของแรงดันออสโมติกขึ้นต้นได้มาก อย่างไรก็ตามสัตว์น้ำทั่วไปสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพความเค็มของน้ำที่เปลี่ยนแปลงได้ แต่ต้องเป็นไปอย่างช้าๆ โดยปกติสัตว์น้ำจืดจะมีเลือดที่มีความเข้มข้นสูงกว่าน้ำภายนอกประมาณ 6 เท่าของแรงดันออสโมติก หรือเท่ากับค่าความเข้มข้นประมาณ 7 ส่วนในพันของเกลือ โซเดียมคลอไรด์ (NaCl) ดังนั้น สัตว์น้ำจืดโดยทั่วไปจะสามารถอยู่ในน้ำที่มีความเค็มประมาณ 7 พัน(ppt) ได้ และบางชนิดจะอาศัยอยู่ในน้ำที่มีความเค็มสูงกว่านี้ได้ แต่ต้องให้เปลี่ยนแปลงทีละน้อยดังที่กล่าวมาแล้ว (สุภาพร สุทธิเหลือง, มินวิทยา, 2559)

ปลาจะเจริญเติบโตได้ดีในน้ำที่มีสภาวะเป็นด่างเล็กน้อย มีปลาเพียงไม่กี่ชนิดเท่านั้นที่สามารถอาศัยอยู่ได้ในน้ำที่มีค่าพีเอช(PH)สูง ความเป็นกรดในน้ำมักเกิดจากสารพิษ โลหะหนักซึ่งเป็นพิษต่อปลา จึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ปลาไม่สามารถทนต่อสภาวะความเป็นกรดอย่างนี้ได้ และหลังจากฝนตกก็จะทำให้น้ำมีสภาพความเป็นกรดมากขึ้น เพราะในน้ำฝนมักจะมีสภาพความเป็นกรดอยู่ และออกซิเจนจากได้น้ำขึ้นมานบนผิวน้ำ จึงมักทำให้ปลาขึ้นมาหายใจบนน้ำ หากน้ำมีสภาพความเป็นกรดมากๆ อาจทำให้ปลาตายได้

(สุภาพร สุทธิเหลือง, มินวิทยา, 2559)

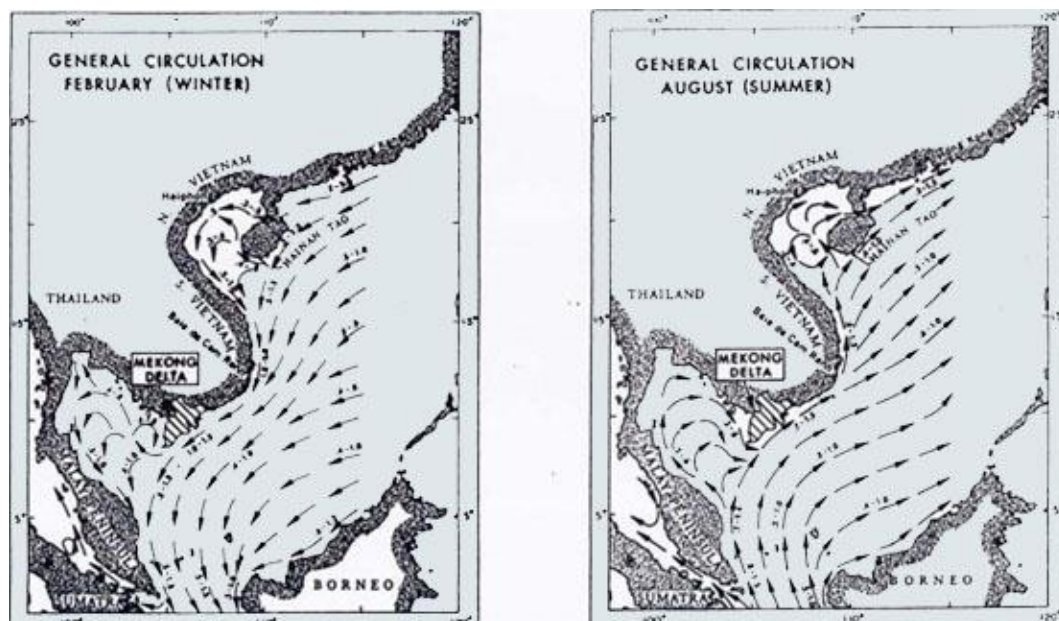
3.4 การหมุนเวียนของกระแสน้ำ

ในช่วงฤดูหนาวของเวียดนามการไหลเวียนของน้ำเย็นจะไหลจากทิศเหนือสู่ทิศใต้ ในอัตราการไหลของกระแสน้ำจะอยู่ที่ 50-60 เซนติเมตร / วินาที จากเดือนธันวาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ มีการไหลของกระแสน้ำสูงสุดถึง 75 เซนติเมตร / วินาที และในเดือนเมษายนถึง 25 เซนติเมตร / วินาที

ในฤดูร้อนอัตราการไหลของกระแสน้ำจากทิศเหนือสู่ทิศใต้และไหลไปยังฝั่งมีอัตราการไหล 30-50 เซนติเมตร / วินาที จาก ชายกลาง (Dai Lamb) ไปยัง กานา (Ca Na) ตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนตุลาคม จะมีการเกิดปลาหายใจเหนือน้ำขึ้นจำนวนมาก เนื่องจาก ฝนที่ตกลงมาจะดันออกซิเจนด้านล่างจากก้นบ่อหรือใต้น้ำที่มีออกซิเจนน้อยอยู่แล้วขึ้นมาบนผิวน้ำ ทำให้ปลาที่อยู่ด้านบนของน้ำหายใจไม่ออก

หากกระแสน้ำในทะเลทางตะวันออกเปลี่ยนในช่วงฤดูร้อน ทางอ่าวตังเกี๋ยอาจได้รับผลกระทบที่เกิดคือ ปลาตายตามกระจ่ายไปทั่วชายฝั่งเป็นระยะประมาณ 3,000 กิโลเมตร หากเกิดเช่นนั้นจะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมประมงเป็นจำนวนมากของเวียดนามและผลกระทบต่อประเทศที่ลงทุนด้านอุตสาหกรรมประเทศเวียดนามอีกด้วย

กระแสน้ำที่มีผลต่อสิ่งที่มีชีวิตในทะเล เกิดจากกระแสน้ำลอยตัวขึ้น โดยกระแสน้ำเย็นที่ไหลจากเขตหนาวเข้าไปในเขตร้อน เมื่อน้ำมีอุณหภูมิสูงขึ้น ก็จะลอยตัวขึ้นสู่ผิวน้ำ และดึงน้ำจากท้องทะเลลึกชั้นล่างขึ้นสู่ผิวน้ำชั้นบน พร้อมพัดพาแร่ธาตุและสารอาหารต่างๆ ขึ้นมาด้วย ทำให้สิ่งมีชีวิตขนาดเล็กในมหาสมุทร โดยเฉพาะแพลงตอน มีแหล่งอาหารเพิ่มขึ้น จึงทำให้ปลาได้ขยายแพร่พันธุ์เป็นจำนวนมาก และดึงดูดปลาต่างๆ ชุกชุมในบริเวณดังกล่าว (กรีนเนท,มหาสมุทรกับสภาพอากาศ, มปป)

ภาพที่ 38 กระแสฤดูหนาวและกระแสฤดูร้อนในทะเลตะวันออก ลูกศรแสดงทิศทาง การไหล โดยเฉลี่ยตัวเลขและแสดงความเร็วในการไหล โดยเฉลี่ยของหน่วย kn ($1 \text{ kn} \approx 0.51 \text{ m/s}$)

ที่มา: สำนักงาน Oceanographic Naval สหรัฐอเมริกา, 1957

4. บทบาทของรัฐในการสนับสนุนอุตสาหกรรมประมงประเทศเวียดนาม

รัฐบาลเวียดนามมีนโยบายสนับสนุนการทำประมงมาตั้งแต่ปี 2541 เช่น การสนับสนุนด้านเงินทุนเพื่อซื้อเรือและจัดหาอุปกรณ์จับปลาที่มีประสิทธิภาพการปรับปรุงทำเรือประมง และส่งอำนวยความสะดวกบริเวณท่าเรือ มีนโยบายให้กู้ยืมในดอกเบี้ยต่ำ เช่น เจ้าของเรือมีสิทธิกู้ยืมเงินได้สูงสุด 95% ของเงินลงทุนทั้งหมดในอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 7 ต่อปี โดยเจ้าของเรือจะจ่ายเงินได้ 1% ต่อปี ชดเชย 6% ต่อปี

มีกรมประกันภัย กรมประกันภัยให้การสนับสนุนรายปี สำหรับการประกันเรืออุปกรณ์และเครื่องมือการประมงในเรือแต่ละลำ (ประกันความเสี่ยงภัยทั้งหมด) รวมทั้ง ได้รับการยกเว้นภาษีเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติที่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ไม่มีค่าลงทะเบียนสำหรับเรือและเรือเพื่อใช้ประโยชน์จากผลิตภัณฑ์ทางน้ำ ได้รับการยกเว้นภาษีสรรพสามิตสำหรับองค์กรครัวเรือนและบุคคลที่จัดหาผลิตภัณฑ์ทางน้ำและทางทะเลและบริการ โลจิสติกส์ประมง

ได้รับการยกเว้นค่าเช่าที่ดินค่าเช่าพื้นที่ผิวน้ำเพื่อใช้ในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและกิจกรรมทางทะเลขององค์กรครัวเรือนและบุคคล กรณีต่อไปนี้ไม่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มให้กับผู้ประกอบการจากการประมงน้ำลึกเป็นเวลา 3 ปี นับตั้งแต่เริ่มดำเนินการนอกจากนี้รัฐบาลเวียดนาม

สนับสนุนการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีซึ่งจัดลำดับความสำคัญของเทคโนโลยีขั้นสูงเทคโนโลยีขั้นสูง เทคโนโลยีใหม่ในด้านการเพาะพันธุ์สัตว์น้ำ การผลิตผลิตภัณฑ์ทางน้ำระดับชาติผลิตภัณฑ์ทางน้ำที่สำคัญ การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำนำเข้าเทคโนโลยีอาหารหรือเป็นวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมอื่น ๆ

สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์กลางการประมงรายใหญ่ และสนับสนุนการพัฒนากิจกรรมการประมงจากพื้นที่นอกชายฝั่ง เพื่อฟื้นฟูการผลิตในกรณีที่เกิดเหตุการณ์สิ่งแวดล้อมภัยพิบัติทางธรรมชาติหรือโรคระบาด ช่วยเหลือชาวประมงในเวลาที่ห้ามการประมงและเปลี่ยนอาชีพของตนเพื่อลดกำลังการประมงของการประมงพื้นที่ท้องทุ่ง สนับสนุนสร้างผลิตภัณฑ์ระดับชาติเพื่อการส่งเสริมการค้าและการพัฒนาตลาดผลิตภัณฑ์อาหารทะเล

นอกจากมาตรการสนับสนุนแล้ว รัฐบาลเวียดนามยังมีมาตรการดูแลทรัพยากรประมงในประเทศไม่ให้ถูกทำลายมากเกินไป เช่น รัฐบาลควบคุมการออกใบอนุญาตการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในทะเล การใช้ประโยชน์และการขนส่งผลิตภัณฑ์ทางน้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต การกำหนดขนาดของอุปกรณ์จับปลา และจัดตั้งโครงการพื้นที่อนุรักษ์เพื่อฟื้นฟูทรัพยากรทางทะเล เป็นต้น

ด้วยข้อได้เปรียบทางด้านภูมิศาสตร์ อุตสาหกรรมประมงของประเทศเวียดนามได้กลายมาเป็นรายได้หลักในการสร้างอาชีพและสร้างรายได้ให้กับคนในพื้นที่นั้น อีกทั้งยังได้ส่งออกที่ทำให้เกิดอัตรารายได้ต่อประเทศค่อนข้างสูงจากการส่งออกและนำเข้าสินค้าอุตสาหกรรมประมง

เวียดนามตั้งอยู่ติดกับทะเลจีนใต้ที่อุดมไปด้วยทรัพยากร มีอาหารทะเลที่มีมูลค่าสูงหลายชนิด เช่น กุ้งก้ามกราม ปลาหมึก ปู สหราชอาณาจักร อีกทั้งมีลักษณะทางธรรมชาติ เช่น ชายฝั่งทะเลยาวระบบลุ่มน้ำทะเลสาบความหลากหลายของทะเลสาบ เป็นสิ่งที่เหมาะสมสำหรับการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ทะเลของเวียดนามมีกระแสน้ำที่แตกต่างกันหลายแห่งทั้งร้อนและเย็นที่มีการหมุนเวียนอยู่ตลอด เพื่อให้ปลาและอาหารทะเลอุดมสมบูรณ์

ภาคอุตสาหกรรมประมงประเทศเวียดนามมีผลผลิตอาหารทะเลของเวียดนามเติบโตอย่างต่อเนื่องเป็นเวลา 17 ปีโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 9.07% ต่อปี ภาคการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำมีการเติบโตอย่างต่อเนื่องและการผลิตมีการเติบโตอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายปีที่ผ่านมาโดยเฉลี่ย 12.77% ต่อปีซึ่งมีส่วนสำคัญต่อการเติบโตของการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำทั้งหมดในประเทศ

นอกจากนี้รัฐบาลยังให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาคเศรษฐกิจในครั้งนี้เพื่อสร้างระบบการผลิตและธุรกิจ ที่เป็นผลทำให้อาหารทะเลเวียดนามได้สร้างชื่อเสียงผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่นิยมในหมู่ผู้บริโภคในภูมิภาคและทั่วโลก และส่งเสริมอุตสาหกรรมประมงประเทศเวียดนามให้มีอัตราการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา

งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยและทำเลที่ตั้งอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม ศึกษาแหล่งทำเลที่ตั้ง ศึกษาปัจจัยภูมิศาสตร์และบทบาทของรัฐบาลในการสนับสนุนอุตสาหกรรมประมงประเทศเวียดนาม สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. สรุปผลการศึกษาลักษณะอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม

จากการศึกษาพบว่า การประมงเป็นอาชีพหลักที่สำคัญทางเศรษฐกิจของประเทศเวียดนาม เนื่องจากภูมิประเทศทางฝั่งตะวันออกของเวียดนามติดกับทะเล มีแนวชายฝั่งทะเลรวมทั้งประเทศยาวถึง 1,650 กิโลเมตร ทำให้ประเทศเวียดนามเป็นประเทศหนึ่งที่มีกิจกรรมทางด้านการประมงที่โดดเด่น โดยเฉพาะทางภาคใต้ที่มีการทำประมงน้ำจืด และการเพาะเลี้ยง รวมทั้งการทำอุตสาหกรรมอาหารทะเลแปรรูปและอาหารทะเลแช่แข็ง ส่งออกไปยังต่างประเทศ จึงทำให้ประเทศเวียดนามมีการทำการประมงทะเลอย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ยังมีต้นทุนในการผลิตต่ำ เนื่องจากประเทศเวียดนามเป็นแหล่งวัตถุดิบทางทะเลที่หลากหลาย เช่น ปลา กุ้ง หอย และปลาหมึก ทั้งอุตสาหกรรมประมงน้ำเค็ม น้ำจืด และน้ำกร่อยในการเพาะเลี้ยง รวมทั้งมีแม่น้ำไหลผ่านหุบเขาและที่ราบมากกว่า 2,800 สาย โดยเป็นแม่น้ำที่มีความยาวมากกว่า 10 กิโลเมตรกว่า 2,300 สาย ตัดผ่านในประเทศเวียดนาม จึงสามารถจับ เพาะเลี้ยง และผสมพันธุ์ปลาได้หลากหลายชนิด

2. สรุปผลการศึกษาทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม

ทำเลที่ตั้งเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเริ่มต้นทำธุรกิจ การเลือกทำเลที่ตั้งสถานประกอบการธุรกิจ มีความสำคัญต่อความสำเร็จขององค์การธุรกิจเป็นอย่างมาก หากเลือกทำเลที่ไม่เหมาะสม อาจทำให้ธุรกิจประสบปัญหาตามมา เช่น ค่าขนส่งสูง เนื่องจากสถานประกอบการอยู่ไกลจากแหล่งวัตถุดิบ อาจจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมจากการขนส่งหรือค่าแรง หากสถานที่ตั้งอยู่บริเวณทำเลดี ก็จะเป็นการสร้างข้อได้เปรียบให้กับการประกอบธุรกิจได้อย่างมาก ทั้งนี้ในการเลือกทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนามนั้น จะมีลักษณะการเลือกทำเลที่ตั้งสถานที่ก่อนข้างเหมือนกัน คือ เลือกทำเลที่ตั้งใกล้แหล่งวัตถุดิบ สะดวกต่อการขนส่ง สามารถรักษาคุณภาพสินค้าไว้ได้นาน และลดต้นทุนในด้านการขนส่งและเวลา นอกจากนี้จะเลือกทำเลที่ตั้งใกล้

แหล่งวัตถุดิบ อีกทั้ง เลือกสถานที่ตั้งของการคมนาคมในการเข้ามาขนส่งที่สะดวกให้กับโรงงาน เช่น โรงงานแปรรูปอาหาร และตลาดปลา อีกทั้งครอบคลุมพื้นที่การขนส่งเป็นบริเวณกว้างด้วย

3. สรุปผลการศึกษาปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่ออุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม

3.1. ที่ตั้ง

จากการศึกษาปัจจัยทางภูมิศาสตร์ก็เป็นปัจจัยสำคัญภายในจังหวัดที่ผู้ประกอบการจะต้องพิจารณาควบคู่กันไปด้วย แม้ว่าปัจจัยทางภูมิศาสตร์ไม่มีผลโดยตรงต่อต้นทุนการผลิต แต่ปัจจัยทางภูมิศาสตร์มีผลทางอ้อมต่อการดำเนินการ เช่น การยอมรับของชุมชนในการตั้งพื้นที่ทำโรงงานอุตสาหกรรม เป็นต้น ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ได้แก่สิ่งต่างๆเหล่านี้ ถ้าภายในจังหวัดมีอากาศเหมาะสมกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม มีอุณหภูมิพอเหมาะไม่สูงหรือต่ำเกินไปจะส่งผลดีต่อการประกอบการ ประเทศเวียดนามมีพื้นที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่ออุตสาหกรรมประมงค่อนข้างมาก เนื่องจาก ด้านชายฝั่งทางตะวันออกของประเทศขนานไปตามแนวชายคาสมุทรอินโดจีน ที่มีบริเวณพื้นที่มหาสมุทรที่สมบูรณ์ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีปริมาณสารอาหารทางธรรมชาติ อินทรีย์วัตถุจำนวนมากมหาศาลสำหรับสัตว์น้ำ อีกทั้งมีกระแสน้ำที่ไหลหมุนเวียนตลอดทั้งปี และบริเวณพื้นที่น้ำขึ้น-น้ำลงมีการวางไข่ของสัตว์น้ำหลากหลายชนิดที่เป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจสูงของประเทศเวียดนามรวมถึง และทางเทือกเขาอันนัมที่มีความยาว 1,100 กิโลเมตร ทอดตัวจากที่ราบสูงตอนเหนือของประเทศลาวยาวลงมาถึงตอนใต้ของประเทศเวียดนามกลายเป็นแหล่งต้นกำเนิดของแม่น้ำสายสำคัญของเวียดนาม จึงทำให้เกิดประมงน้ำจืดและการเพาะเลี้ยงปลาค่อนข้างมากในทางภาคใต้ เนื่องจากมีอุณหภูมิและกระแสน้ำที่เหมาะสม และเป็นพื้นที่อุดมสมบูรณ์ในการเพาะเลี้ยงปลา

3.1 สภาพอากาศและมรสุม

สภาพอากาศของเวียดนามมีความแตกต่างกันตั้งแต่ ภาคเหนือถึงภาคใต้และจากตะวันออกไปตะวันตกในช่วงแต่ละฤดูจะมีอุณหภูมิต่ำจนถึงอุณหภูมิสูง เนื่องจากประเทศเวียดนามมีลักษณะภูมิประเทศค่อนข้างหลากหลาย เช่น เนินเขา, ที่ราบ, แนวชายฝั่งและไหลทวีป จึงส่งผลให้สภาพอากาศและมรสุมของเวียดนามในแต่ละภาคแตกต่างกัน อีกทั้งส่งผลแสดงให้เห็นถึงการไหลแม่น้ำสายใหญ่ที่ทำให้เกิดแหล่งทำประมงขนาดใหญ่ของเวียดนาม และอุณหภูมิของน้ำจะขึ้นอยู่กับสภาพอากาศในแต่ละพื้นที่ ในช่วงฤดูหนาวการเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิประเทศเวียดนามที่นำไปสู่การอพยพของปลา ปลาแม่น้ำที่ว่ายไปอยู่นอกชายฝั่งที่มีความอบอุ่นเป็นที่แพร่หลายมากขึ้นอย่างภาคกลางและภาคใต้ที่มีการเพาะเลี้ยงปลาในกระชัง หรือบ่อ เป็นจำนวนมาก ในฤดูร้อนช่วงที่มีอุณหภูมิสูงมากจะส่งผลให้อุณหภูมิของน้ำในกระชัง หรือบ่อ มีอุณหภูมิสูงขึ้นทำให้เกิดปลาตาย ดังนั้นจึงมีการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำโดยจำกัดด้วยอุณหภูมิตามฤดู คือ ฤดูใบไม้ผลิและช่วงฤดูร้อน เพราะ เนื่องจากอุณหภูมิที่เพิ่มขึ้นในช่วงฤดูใบไม้ผลิจะช่วยส่งเสริมการพัฒนามวลชีวะของน้ำ ทำให้สามารถได้ผลผลิตได้เร็วขึ้น ทางประเทศเวียดนามจึงได้มีการปรับเปลี่ยนการเลี้ยงในช่วงฤดูต่างๆ เพื่อให้เกิดความสมดุลปลากับน้ำ และเพื่อลดการตายของปลา โดยการเลี้ยงปลาตามสภาพอากาศ และควบคุมอุณหภูมิและออกซิเจนของน้ำ รวมถึงลดความเป็นกรดเป็นด่างในน้ำ

3.2 ความเค็มและออกซิเจน

เนื่องจากประเทศเวียดนามทั้งชายฝั่งของประเทศติดกับทะเล มีช่วงหนึ่งที่ผ่านมาเกิดการแทรกซึมของน้ำเกลือเข้ามาในบริเวณน้ำจืดเป็นจำนวนมาก ด้วยปัจจัยต่างๆ เช่น กระบวนการทางธรรมชาติและมนุษย์ที่ได้สร้างขึ้น ส่งผลให้เวียดนามได้มีการแก้ไขและบรรเทาความเค็มของน้ำในกระชังหรือบ่อเลี้ยงปลา ในช่วงฤดูฝนในการควบคุมออกซิเจน และความเป็นกรด-ด่างของน้ำ เนื่องจากความเค็มและออกซิเจนของน้ำมีผลต่อการดำรงชีวิตของปลา จะส่งผลให้ปลาควบคุมปริมาณน้ำในร่างกาย และขับส่วนเกินออกจากร่างกาย อีกทั้งการควบคุมสภาพความเป็นกรด-ด่าง ทำให้มีพีเอช (ph) ค่อนข้างคงที่ ปลาน้ำจืดก็จะสามารถดำรงชีพอยู่ได้ตามปกติ แต่หากมีการเปลี่ยนแปลงพีเอช(ph)อย่างกะทันหัน อาจจะทำให้ปลาตายได้ ทำให้เวียดนามต้องมีการตรวจสอบความเค็มและออกซิเจนอยู่เสมอ

3.3 การหมุนเวียนของกระแสน้ำ

กระแสน้ำเวียดนามจะไหลจากภาคเหนือลงภาคใต้ กระแสน้ำทางภาคเหนือจากเขตหนาวไหลลงสู่ภาคใต้ที่เป็นเขตร้อน เมื่ออุณหภูมิสูงขึ้นปลาก็จะลอยตัวขึ้น และพัดพาสารอาหารและแร่ธาตุที่อยู่ในน้ำขึ้นมาด้วย จึงทำให้เกิดแหล่งอาหารเพิ่มขึ้น ส่งผลต่อการขยายปลาแพร์พันธุ์จำนวนมาก และในการหมุนเวียนการไหลของกระแสน้ำของประเทศเวียดนามจะมีผลกระทบบ้างในช่วงฤดูต่างๆ เช่น ในช่วงฤดูร้อน การไหลของกระแสน้ำจากทิศเหนือสู่ทิศใต้ ช่วงเดือนเมษายนถึงเดือนตุลาคม บางพื้นที่ได้รับผลกระทบในช่วงนั้น คือ ปลาหายใจเหนือน้ำ เพราะ เนื่องจากฝนที่ได้ตกลงมาได้ดันเอาออกซิเจนใต้น้ำที่มีน้อยอยู่แล้ว ขึ้นสู่ชั้นบนเหนือน้ำ ทำให้ปลาที่อยู่บนน้ำหายใจไม่ออก จึงต้องมีหายใจเอาออกซิเจนบนผิวน้ำ

4. สรุปผลการศึกษายาทบาทของรัฐในการสนับสนุนอุตสาหกรรมประมงประเทศเวียดนาม

จากการศึกษายาทบาทของรัฐในการสนับสนุนอุตสาหกรรมประมงเวียดนามพบว่ารัฐบาลเวียดนามได้สนับสนุนการทำอุตสาหกรรมประมงค่อนข้างมาก เนื่องจากมีพื้นที่ของประเทศที่อำนวยแล้ว รัฐบาลเวียดนามได้สนับสนุนในด้านต่างๆ ในการทำอุตสาหกรรมประมง เช่น ด้านเงินทุน จัดหาซื้ออุปกรณ์ในการจับปลาที่มีประสิทธิภาพ มีนโยบายให้การกู้ยืมในดอกเบี้ยต่ำในการทำประมงเพาะเลี้ยง มีกรรมธรรม์ประกันภัยความเสี่ยงของอุปกรณ์ประมงและเรือประมงแต่ละลำ สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์การประมงรายใหญ่ สนับสนุนสร้างผลิตภัณฑ์ระดับชาติเพื่อส่งเสริมการค้าและการพัฒนาตลาดผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป นอกจากการสนับสนุนแล้ว ทางรัฐบาลเวียดนามก็มีมาตรการในการป้องกันทรัพยากรประมงเพื่อไม่ให้ถูกทำลายจนเกินไปด้วยเช่นกัน

5. ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษา

โดยส่วนใหญ่แล้วอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนามจะมีปริมาณสัตว์น้ำมากขึ้นและลดลงตามสภาพฤดูกาล และปริมาณการจับของชาวประมงที่มีมากขึ้นทุกวัน จึงทำให้ปลาบางชนิดมีปริมาณที่ลดลงมาก อีกทั้งทำให้การส่งออกของปลาชนิดนั้นมีรายได้ที่ลดลงเช่นกัน นอกจากนี้การเพาะเลี้ยงปลาในกระชัง จะมีการควบคุมอุณหภูมิออกซิเจนให้กับปลา เนื่องจากการเพาะเลี้ยงปลากับการจับปลาในแม่น้ำ จะมีสารอาหาร ออกซิเจน และความหมุนเวียนในน้ำที่แตกต่างกัน จึงจะต้องมีการควบคุมน้ำในการเพาะเลี้ยงปลาอยู่เสมอ

6. ข้อจำกัดในการทำวิจัย

จากการศึกษาข้อมูลผ่านทางเว็บไซต์ของ Vietnam Association of Seafood Exports and Producers(VASEP) และในบางเว็บไซต์จะไม่มีแปลภาษาไทย จึงต้องทำการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นข้อมูลภาษาอังกฤษและภาษาเวียดนามเท่านั้น

7. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาข้อมูลอย่างน้อยเพียงจังหวัดในประเทศเวียดนามเท่านั้น เช่น ฮานอย(Hanoi) โฮจิมินห์(HoChiMinh) เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกมากกว่านี้
2. ควรมีการทำกรณีศึกษาเปรียบเทียบระหว่างอุตสาหกรรมประมงเวียดนามกับอุตสาหกรรมประมงในประเทศไทย เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ต้องการประกอบธุรกิจรูปแบบนี้

บรรณานุกรม

1. หนังสือและเอกสารตีพิมพ์

เชิดศักดิ์ การภักดี. 2547. “รายงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยในการเลือกที่ตั้งของผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรม ขนาดกลางในจังหวัดปทุมธานี.” วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (การวางแผนและภาคเมือง). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฐิติมา เพ็ชรพงษ์. 2551. “รายงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดพิจิตร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์และการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ธีรรัตน์ ทวียศ. 2541. “รายงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมของจังหวัดหลักในประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พงษ์ศรี วนาสิน. 2524. ภูมิศาสตร์เศรษฐกิจ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิชย์.

วิชัย เทียนน้อย. 2525. ภูมิศาสตร์กายภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

Long, N. 2001. **Status of offshore fishing technology in Vietnam**. in Marine Fisheries Research. Vietnam: Agriculture Publishing House

2. ข้อมูลจากเว็บไซต์

กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่32. มปป. **ประเทศเวียดนาม**. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 10 ตุลาคม 2560. เข้าถึงได้จาก <http://www.bpp32.com/>

ทัวร์ทุกที. 2017. **ข้อมูลท่องเที่ยวเตรียมตัวอย่างไรก่อนไปเวียดนาม**. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 12 ตุลาคม 2560. เข้าถึงได้จาก <http://www.tourtooktee.com>

ไทยรัฐออนไลน์. 2558. **เปิดประมงเออีซี เวียดนามนำลง**. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 16 ตุลาคม 2560. เข้าถึงได้จาก <https://www.thairath.co.th/content/497318>

บริษัท อาร์.เอส.เค.พลัส จำกัด. 2558. **วิธีและปัจจัยในการเลือกทำเลที่ตั้งคลังสินค้า (Warehouse location Selection)**. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2560. เข้าถึงได้จาก

<http://www.rskplus.com/articles>

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ภาควิชาการจัดการประมง. 2545. **การทำประมง**. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 12 ตุลาคม 2560. เข้าถึงได้จาก <http://cyberlab.lh1.ku.ac.th>

ยุทธ กัยวรรณ. 2543. **การบริหารการผลิต**. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 11 ตุลาคม 2560. เข้าถึงได้จาก <http://elearning.bu.ac.th/mua/course>

วรดา ดันตีสุนทร. 2558. **การเจรจาเขตการค้าเสรีที่ใหญ่ที่สุดในโลก**. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 14 ตุลาคม 2560. เข้าถึงได้จาก <https://www.scbeic.com/th/detail/product/1820>

สถาบันอาณานิคมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. **สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม**. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 14 ตุลาคม 2560. เข้าถึงได้จาก <http://www.apecthai.org/index.php.com>

สำนักงาน ก.พ. **ลักษณะทางภูมิศาสตร์ประเทศไทยเวียดนาม**. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 12 ตุลาคม 2560. เข้าถึงได้จาก <http://thailand.prd.go.th/>

อำพร เลาวพงษ์. มปป. **อุตสาหกรรมประมงของเวียดนาม**. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 11 ตุลาคม 2560. เข้าถึงได้จาก <http://www.fisheries.go.th>

The Office of the Board of Investment. 2010. **สภาพทั่วไปทางภูมิศาสตร์**. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 13 ตุลาคม 2560. เข้าถึงได้จาก <http://www.boi.go.th>

World Press. มปป. **อาชีพหลักของคนเวียดนาม**. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 10 ตุลาคม. เข้าถึงได้จาก <https://projecttt563.wordpress.com/อาชีพหลักของประเทศสมาชิก/อาชีพหลักของคนเวียดนาม>

VASP. 2017. **TỔNG QUAN NGÀNH THỦY SẢN VIỆT NAM**. (Online). 5 February. Retrieved from <http://vasep.com.vn/1192/OneContent/tong-quan-nganh.htm>

ประวัติการศึกษา

ชื่อ – นามสกุล นางสาว กิตติภรณ์ นนทะภา
ที่อยู่ 29/1 ถนนชัยชาญยุทธ ตำบล ในเมือง อำเภอเมือง
 จังหวัดร้อยเอ็ด 45000
Email aoom_10@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ 2556 สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสาธิต
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ฝ่ายมัธยม
พ.ศ 2560 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ เอกเอเชียศึกษา
มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม

แบบโอนลิขสิทธิ์

สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้าพเจ้า	นางสาว กิตติภรณ์ นนทะภา
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	วิชาเอกเอเชียศึกษา ภาษาเวียดนาม
ชื่อภาคนิพนธ์	ปัจจัยและทำเลที่ตั้งของอุตสาหกรรมประมงในประเทศเวียดนาม
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาภาคนิพนธ์	อาจารย์ ดร. สุวีพร จรุงชนะกิจ
ที่อยู่สามารถติดต่อได้	29/1 ถนนชัยชาญยุทธ ตำบล ในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด 45000
หมายเลขโทรศัพท์	084-420-7887

ลิขสิทธิ์ของภาคนิพนธ์อันเป็นผลมาจากการศึกษาเล่าเรียนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาตรีบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุการคุ้มครองลิขสิทธิ์

ลงนามผู้โอน.....

(.....)

ลงนามผู้รับโอน.....

(.....)